

พันสารท

เม้งเซ่สือ (梦溪石) เขียน
Bou Ptrn แปล
ซานทูน (山魂) ภาพ

พินสารท 1 (ฉบับปรับปรุงเนื้อหา)

เมิ่งซีซือ เมี่ยน Bou Pitrn IIJa

《千秋》Vol.01

Original story and characters created and copyright © Author: 梦溪石 Meng Xi Shi

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

Illustrations by 山魂

Illustrations granted under license granted by JiaFei Cultural & Creative Co., Ltd.

Thai edition arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2756-1

ภาพประกอบ 山魂

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์บุ๊ก (ในเครือบริษัท แจ่มใสพับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

หลายครั้งที่โชคชะตาช่างเล่นตลก วันดีคืนดี 'เส้นเขียว' ก็ถูกแผนร้ายเล่นงาน พลัดปลั่งตกจากยอดเขาจนแทบเอาชีวิตไม่รอด หน้าซ้ำเมื่อฟื้นขึ้นมา ดวงตาที่เคย สุกใสกลับมืดบอด ความทรงจำที่มีก็คล้ายว่าจะสูญสิ้นไปหมดเสียแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น... ผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตเขาไว้กลับเป็นประมุขนิยายมารผู้โด่งดัง คนคนนี้จะทำอะไร ก็ทำตามอำเภอใจโดยไม่แยแสใครหรือสิ่งใดในโลก และดูเหมือนว่าเบื้องหลังเจตนาดี ที่ช่วยชีวิตเส้นเขียวเอาไว้จะมีบางสิ่งบางอย่างเคลือบแฝงอยู่ เช่นนี้แล้วเจ้าสำนัก ผู้รักสงบ ทั้งยังน่ารักและจิตใจดีอย่างเส้นเขียว จะสามารถเอาตัวรอดพ้นจาก ความวุ่นวายที่ตามมาได้หรือไม่ ออย่ารอช้า เร่งเดินทางสู่ยุทธภพอันกว้างใหญ่นี้ กันเลยละ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

หมายเหตุ : ฉบับปรับปรุงเนื้อหานี้เป็นฉบับที่มีการแก้ไขตัวละครจาก 'คุนเสี่ย' เป็น 'คุนเหยีย' เพื่อให้ตรงกับการออกเสียงในรูปแบบเรดิโอดราม่าและแอนิเมชั่น

แนะนำตัวละคร

* เส้นเขียว

เจ้าสำนักแห่งเขาเสวียนต้วนเป็นสำนักเต๋าอันดับหนึ่งในใต้หล้า ภายนอกดูเหมือนคนงามอมโรคที่อ่อนโยนไร้พิษสง แต่เพลงกระบี่ของเขาหนักแน่นเฉียบคม สมฐานะเจ้าสำนักเลื่องชื่อ เส้นเขียวยึดมั่นในคุณธรรม อุปนิสัยอ่อนโยนว่าง่าย มักปฏิบัติต่อผู้คนด้วยความดี และไม่ต้องการให้ผู้อื่นตอบแทน

* เยียนอู่ซื่อ

ประมุขนิกายฮวนเยวี่หนึ่งในสามนิกายมารที่ได้หล้า หวันเกรง วรยุทธ์สูงส่ง อุปนิสัยหยิ่งยโส มักยึดตนเองเป็นที่ตั้ง ไม่เคยเห็นผู้อื่นในสายตา เขาเชื่อว่าเนื้อแท้ของมนุษย์นั้นชั่วร้าย ก้นบึ้งในใจทุกคนล้วนมีด้านมืด ไม่มีทางละทิ้งกิเลสได้

บทที่ 1

ยอดเขายันปู้ (ครึ่งก้าว) ชื่อสื่อความหมาย บนยอดเขามีพื้นที่คับแคบ เดินหน้าไปเพียงครึ่งก้าวก็เป็นผาหินชันจิ่ง* บนนั้นมีหินรูปร่างประหลาด ตั้งตระหง่าน พรรณไม้พืชรากงอกขึ้นตามซอกหิน ด้านล่างยังปกคลุมด้วย ทะเลหมอกซึ่งกว้างสุดสายตา ฟ้าดินราวกับแยกขาดจากกัน สภาพแวดล้อม แปลกประหลาด ดูน่าพร่ำพิง

อีกฟากของผาสูงยังมียอดเข่อีกลูกหนึ่งนามว่ายอดเขาอิงหู่ (จักต้อง เสียใจ) ความสูงชันทัดเทียมกับยอดเขายันปู้ สันผาตั้งตรงเรียบดั่งดั่งมีดเหลา บนยอดเขาราวกับไม่มีที่ให้เหยียบยืน แม้มีพืชเขียวขจีอยู่บ้าง แต่ล้วนห้อยราก ตามศิลาไม่พึงพาดิน ทำให้ผู้ที่พบเห็นหวาดกลัวตัวสั่น คิดขึ้นโดยพลันว่า ไม่ควรขึ้นมาบนยอดเขานี้ นามอิงหู่จึงถือกำเนิดมาด้วยเหตุนี้

ระหว่างยอดเขาทั้งสองมีคูน้ำตามธรรมชาติสายหนึ่ง มองลงไปจะเห็น ทะเลเมฆลอยเอื่อย ไม่รู้ว่าดั้นลึกเท่าใด ยังแว่วเสียงสังสารสัตว์กับเสียงน้ำ ที่หลังไหลไม่ขาดสาย คนตัดไม้และนายพรานทั่วไปมักล่าปืนขึ้น กระทั่ง ยอดผีมือก่อนกำเนิด** หากได้มาเยือนที่นี่ เกรงว่าจะบังเกิดความรู้สึก สะทกสะท่อนใจอยู่หลายส่วนที่มนุษย์ไม่อาจเอาชนะธรรมชาติได้

ทว่าภายใต้เมฆหมอกนั้นเอง ระหว่างสายน้ำกับหน้าผามีทางหินขรุขระ

* จิ่ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

** ยอดผีมือก่อนกำเนิด หมายถึงผู้ที่มิพจรสวรรค์มาตั้งแต่เกิด ยังมีคำเรียกอีกอย่างว่ายอดผีมือหลังกำเนิด ซึ่งหมายถึงผู้ที่ฝึกฝนความสามารถด้วยตัวเองในภายหลัง

แคบยาวสายหนึ่งทีก่อขึ้นด้วยหินประหลาด ยามนี้กลับมีสองคนเดินอยู่ด้านบน หนึ่งหน้าหนึ่งหลัง

สายน้ำเชี่ยวกราก มีฟองคลื่นม้วนขึ้นมาตลอดเวลา กระทบบก้อนหิน ที่ทั้งเปียกและลื่น ขณะก้าวเดินอยู่ด้านบน หากไม่ระวังเพียงเล็กน้อย ไม่ตกลง ในแม่น้ำก็จะถูกสายน้ำกระเซ็นใส่เสื้อผ้า หรือหากพยายามเอนร่างกายไป ด้านใน ก็จะติดกับผาหินลาดชันที่มีหินแหลมคมยื่นออกมา สรุปแล้ว ต้องรักษาสมดุลไม่ได้เป็นแน่ เป็นไปไม่ได้ที่จะเดินฝ่าผายล่องลอยอย่าง สบายใจเหมือนสองคนตรงหน้า

"ได้ยินว่าเมื่อยี่สิบปีก่อน ผู้บรรลุนิเฝ้าเขาเสวียนตูขับไล่หูลู่ ยอดฝีมือ อันดับหนึ่งแห่งทงเจวี่* ที่ยอดเขาบ้านนี้ บิบบให้เขาสาบานว่าจะไม่เข้าสู่ จงหยวน** ในยี่สิบปี น่าเสียดายเพียงไหน นั่นศิษย์ยังเยาว์วัย ไร้วิชาสนา ได้เห็น คีคนั้นต้องยอดเยี่ยมอย่างยิ่งเป็นแน่"

คนหนุ่มที่กล่าวคำเดินตามอยู่ด้านหลัง คนทั้งสองดีใจที่ไม่ช้าไม่เร็ว ทั้งยังรักษาระยะห่างสามก้าวอยู่ตลอด

ผีเท้าของคนด้านหน้าเบาหวิว ท่องท่าผ่นคลาย เหมือนเดินบนพื้นราบ โดยแท้จริง คนหนุ่มด้านหลังผีเท้าหนักกว่าอยู่บ้าง มองด้วยตาเปล่าแล้วล่องลอย เหมือนเทียน แต่หากเทียบกันแล้วจะพบรายละเอียดและความแตกต่างได้ ไม่ยาก

เยียนตูซึ่งเฝ้าเย้ยหนึ่งเสียง "ทอดมองใต้หล้า ในปีนั้นนี่เพิ่งเกิดคือ อันดับหนึ่งจริง หูลู่ไม่รู้จักประมาณตน รนหาความอัปยศ มีอาจโทษ คนรอบข้าง เพียงแต่ชิงเฟิงเก๋ต้องวางท่าสูงส่งบริสุทธ์ของสำนักพรต ไม่ยอม ลงมืออย่างโหดเหี้ยม แต่กลับตั้งสัญญาที่ยี่สิบปีอะไรนั้น นอกจากเพื่อกลบ ปัญหาที่จะตามมาของเขาเสวียนตูแล้วจะมีประโยชน์อันใดอีก"

อวี่เจิงเยียนกล่าวด้วยความประหลาดใจ "ท่านอาจารย์ หรือวรยุทธ์

* ชาวทงเจวี่ หรือเตอร์กิก ตามประวัติศาสตร์จีนเป็นคำเรียกรวมชนเผ่าเร่ร่อนที่อาศัยอยู่บริเวณที่ราบสูง มองโกลและในแถบเอเชียกลาง

** จงหยวน หรือตงจ้วน แปลว่าที่ราบกลาง หมายถึงแผ่นดินจีนในสมัยโบราณ ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนกลาง ไปจนถึงตอนใต้ของลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

ของหลู่กู่จะสูงยิ่งดังว่า"

เยียนอู้อีกกล่าว "ข้าสู้กับเขาตอนนี้ ก็ไม่แน่ว่าจะมีโอกาสชนะ"

"ร้ายกาจเช่นนั้นเสียว?" สีหน้าอวีเซิงเยียนแปรเปลี่ยนเป็นหวาดหวั่น เขายอมเข้าใจว่าทักษะของอาจารย์สูงล้ำเพียงใด หลู่กู่ผู้นั้นได้รับคำวิจารณ์ ประโยชน์ของเยียนอู้อีก ต้องเป็นระดับที่ใกล้เคียงกันอย่างแน่นอน ไม่น่ว่า อาจได้จัดอยู่ในสามอันดับแรกในได้หล้า

เยียนอู้อีกกล่าวด้วยน้ำเสียงเฉยชา "ไม่เช่นนั้นโยข้าจึงกล่าวว่าฉีเฟิงเกอ ทั้งผลพวงไม่จบสิ้นไว้ให้ศิษย์ลูกศิษย์หลานของตนเอง แม้ยี่สิบปีก่อนหลู่กู่ จะเป็นรองฉีเฟิงเกอหนึ่งขุม แต่ระยะห่างเช่นนี้ ในระยะเวลายี่สิบปี ไซ่ว่ามีอาจ ทำลาย บัดนี้ฉีเฟิงเกอตายแล้ว เขาเสียชีวิตก็ไม่มีฉีเฟิงเกอคนที่สองอีกต่อไป"

อวีเซิงเยียนระบายลมหายใจเบาๆ "ใช่แล้ว ผู้บรรลุนิ่วล่งลับเมื่อห้าปีก่อน!"

เยียนอู้อีกกล่าว "เจ้าสำนักคนปัจจุบันของเขาเสียชีวิตคือใคร"

"เป็นศิษย์ของฉีเฟิงเกอ นามว่าเสิ่นเฉียว" อวีเซิงเยียนตอบ

เยียนอู้อีกหาได้มีท่าทีต่อนามนี้ไม่ เขากับฉีเฟิงเกอเคยไปมาหาสู่กันเพียงไม่กี่ครั้ง นั่นคือเมื่อยี่สิบห้าปีก่อน และในตอนนั้นฉีเฟิงเกอเพิ่งรับเสิ่นเฉียว มาเป็นศิษย์สำนัก

แม้เขาเสียชีวิตจะมีฉายาว่า 'สำนักพรตอันดับหนึ่งในได้หล้า' แต่ดูจาก เยียนอู้อีกที่เฟิงจะออกจากการเก็บตัวสิบปี นอกจากฉีเฟิงเกอแล้ว บนเขา เสวียนตู่ก็ไม่มีใครที่เป็นคู่ต่อสู้ของเขาได้อีก

น่าเสียดายที่ฉีเฟิงเกอตายแล้ว

เมื่อเห็นอาจารย์ไม่ค่อยสนใจ อวีเซิงเยียนจึงกล่าวอีกว่า "ได้ยินว่า จ้าวเสียนอ๋องคุณเหยย ศิษย์ของหลู่กู่ ยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งทุเจวียในตอนนี้นัดประลองกับเสิ่นเฉียวที่ยอดเขาบ้านไ้วันนี้ บอกว่าจะลบล้างความอับยศในปีนั้น ท่านอาจารย์จะรุดหน้าไปมองดูสักหน่อยหรือไม่"

เยียนอู้อีกไม่ยอมรับและไม่ปฏิเสธ "ตลอดเวลาสิบปีที่ข้าเก็บตัว นอกจาก การตายของฉีเฟิงเกอแล้ว ยังเกิดเรื่องใหญ่อันใดอีก"

อวี๋เต็งเยียนครุ่นคิดก่อนเอ่ย "หลังท่านเก็บตัวไม่นาน เกาเหว่ยก็ขึ้นครองราชย์เป็นฮ่องเต้องค์ใหม่แห่งแคว้นฉี คนผู้นี้ลุ่มหลงในราคะ พุ่มเพื่อเยเกินเหตุ เพียงสิบปีอำนาจแคว้นฉีก็ถดถอยอย่างฉับพลัน ได้ยินว่าอวี๋เหวียนยงฮ่องเต้แห่งแคว้นโจว (เป่ย์โจว) กำลังวางแผนปราบฉี (เป่ย์ฉี) เก่งกว่าอีกไม่นานทางเหนือก็จะควบรวมกับแคว้นโจวแล้ว"

หลังฉีเฟิงเก๋อตาย อันดับของสิบยอดฝีมือในใต้หล้าก็เปลี่ยนแปลงอยู่บ้าง อี้ปี้ฉินจากอารามฉุนหยางแห่งเซาซิงเจิง หลวงจินเสวี่ถึงแห่งแคว้นโจว และเจ้าอารามหฺรฺเอียนเค่อฮุยแห่งอารามศึกษาหลินชวณ คือสามอันดับแรกในใต้หล้าที่ได้รับการยอมรับ สามคนนี้ยังเป็นตัวแทนของเต๋า พุทธ และหฺรฺ* พอดี"

"..."

"เพียงแต่ก็มีคนกล่าวว่า ยอดฝีมือจิวี่เสื่อแห่งฉู่ฮุน** สมควรจัดอยู่ในสามอันดับแรก แต่หากในสิบปีนี้หฺรฺก็มีความก้าวหน้าอยู่บ้าง เข้าสู่ยุทธภพจงหยวนอีกครั้ง ไม่แน่ว่าอาจได้อันดับหนึ่งในใต้หล้าเช่นกัน... น่าเสียดายเขาเป็นชาวทูเจวี่ ยุทธภพจงหยวนเองยังเกรงกลัวอยู่บ้าง"

เมื่อกล่าวสิ่งเหล่านี้จบ อวี๋เต็งเยียนเห็นอาจารย์ยังเดินไปข้างหน้าต่อก็คอดเตือนอีกมิได้ "ท่านอาจารย์ วันนี้คุณเหยียนดัดประลองกับเสิ่นเฉียว คงเป็นการต่อสู้อันดับเยี่ยมที่หาชมได้ยากอย่างแน่นอน เสิ่นเฉียวผู้นี้ไม่ค่อยปรากฏตัวสู่ภายนอก ตั้งแต่รับช่วงดูแลสำนักเสวียนตูก็ประมือกับผู้คนน้อยยิ่งนัก เพียงเพราะฉีเฟิงเก๋ออาจารย์ของเขาชื่อเสียงเลื่องลือ เขาเองก็ถูกจัดอยู่ในสิบอันดับแห่งใต้หล้า หากท่านอาจารย์อยากเห็นเบื้องลึกของเขาเสวียนตูก็มีอาจพลาดการต่อสู้ในวันนี้ ตอนนี้นั่นคงมียอดฝีมือที่รู้ด้นนำมาชมการต่อสู้เบียดกันเต็มไปหมดแล้ว"

"เจ้าคิดว่าข้ามาที่วันนี้ เพียงเพื่อชมการต่อสู้หรือ" เยียนฮู้อู๋ชื่อหฺยุดี้เฝ้า

ลง

* หฺรฺ หรือลัทธิขงจื้อ

** ฉู่ฮุน (ค.ศ. 313-663) ชื่อแคว้นทางตะวันตกเฉียงเหนือของจีนโบราณซึ่งก่อตั้งโดยชาวเซียนเป่ย์เผ่าหนึ่ง ปัจจุบันคือพื้นที่มณฑลซิงไห่และกานซู่

อวี๋เซิงเยียนกระวนกระวายอยู่บ้าง "เช่นนั้นเจตนาของท่านอาจารย์คือ...?"

ตอนที่กราบเข้าสำนักของเยียนอู๋ซื่อ นั้น อวี๋เซิงเยียนมีอายุเพียงเจ็ดขวบ สามปีให้หลัง เยียนอู๋ซื่อพาเยียนอู๋ซื่อไปพบแพทย์ใหญ่วัง ปฐมจารย์แห่งนิคมมาร จึงเก็บตัวรักษาอาการบาดเจ็บ การเก็บตัวครั้งนั้นกินเวลาสิบปี

สิบปีที่ผ่านมาแม้ว่าอวี๋เซิงเยียนจะฝึกปรี๊ดสืบต่อตามคำสั่งของเยียนอู๋ซื่อ ไปที่ต่างๆ มาไม่น้อย แต่ความก้าวหน้ามีอาจน่าอึดใจมาเปรียบเทียบกับเขาได้เท่า สิบปีผ่านไปอันดับหนึ่งในยุทธภพมาแล้ว ทว่าศิษย์อาจารย์ไม่ได้พบกับสิบปี ย่อมมีความแปลกหน้าห่างเหินกันอยู่บ้าง กอปรกับบัดนี้ระดับของเยียนอู๋ซื่อ ยิ่งสูงล้ำยากหยั่งคาด ความเกรงกลัวในใจของอวี๋เซิงเยียนก็ยิ่งลึกล้ำ พฤติการณ์ อันฝ่าฝืนของอาจต่อหน้าคนรอบข้างในยามปกติ เมื่ออยู่ต่อหน้าอาจารย์ กลับเปลี่ยนเป็นสงบเสงี่ยมเจียมตัว

เยียนอู๋ซื่อเอามือไหลหลัง กล่าวด้วยน้ำเสียงเฉยชา "การต่อสู้ของ ชีเฟิงเก๋กับหูลู่กู่ข้าเคยเห็นมาก่อนแล้ว เส้นเดียวกับคุณเหยี่ยล้วนเป็นลูกศิษย์ ของพวกเขา ข้ายังเยาว์วัย แม้จะร้ายกาจก็ไม่สามารถเหนือกว่าสภาวะสมบูรณ์ ของชีเฟิงเก๋กับหูลู่กู่ในปีนั้นได้ ข้าพาเจ้ามาที่นี่ เป็นเพราะที่นี่น้ำไหลเชี่ยว ลักษณะพื้นที่สูงชัน บนเขื่อนท้องฟ้า ล่างทะเลพื้นดิน ง่ายต่อการฝึกวรยุทธ์ที่สุด ขณะข้าเก็บตัว ไม่มีเวลาร่างดูแลเจ้า บัดนี้ในเมื่อออกจากการเก็บตัวแล้ว ก็ไม่สามารถปล่อยปลดละเลยให้เจ้าวนเวียนอยู่ในระดับปัจจุบันได้ ระหว่าง ที่ยังไม่สำเร็จขั้นห้าของคัมภีร์หงส์กิเลน เจ้าอยู่ที่นี้ก็แล้วกัน"

อวี๋เซิงเยียนพลันรู้สึกไม่เป็นธรรมอยู่บ้าง สิบปีมานี้แม้เขาจะเอาแต่ ท่องไปในที่ต่างๆ แต่ในการฝึกวรยุทธ์นั้นก็มิกล้าหย่อนยานแม้แต่วันเดียว ตอนนี้อายุเพียงแค่อายุสิบต้นๆ ก็ฝึกคัมภีร์หงส์กิเลนถึงขั้นสี่แล้ว นับว่าเป็น ยอดฝีมือเยาว์วัยที่หาได้ยากในยุทธภพ ใครจะไปรู้ว่าเมื่อฟังจากปากอาจารย์ กลับคล้ายไม่มีค่าแม้แต่น้อย

เยียนอู๋ซื่อคล้ายสังเกตเห็นอารมณ์ของอีกฝ่าย มุมปากประดับด้วย รอยยิ้มเย้ยหยัน "ตอนที่ข้าอายุเท่าเจ้าก็ทะลวงชั้นหกแล้ว เจ้ามีอะไร

ให้น่าภูมิใจ เทียบกับปลาเล็กปลาน้อยเหล่านั้น มีผู้เทียบกับข้า?"

แม้จนผมทั้งสองจะขาวประปราย แต่หาได้บดบังเสน่ห์ของเขาไม่ รูปโฉมงามสง่ากลับยิ่งชวนให้มองดูตาไม่กะพริบ

ชุดคลุมยาวสีขาวถูกลมพัดจนสะบัดพื้พื้ คนกลับยังคงยืนนิ่งไม่ไหวติง เพียงแค่เอามือไพล่หลังยืนอยู่ตรงนั้น มีบุคลิกที่หมางเมินได้หวั่นกับความน่าเกรงขามอันไร้รูปสักขณ ก็ชวนให้รู้สึกกดดันมากกว่าเดิม

อวี๋เต็งเยียนยืนอยู่ตรงข้ามเขา รู้สึกว่ามีความรู้สึกอึดอัดปะทะใบหน้า บิ่จวนเขามืออาจไม่ถอยหลังสองก้าว จึงกล่าวอย่างตกประหม่า "ท่านอาจารย์เป็นยอดคนโดยกำเนิด ศิษย์จะกล้าเทียบได้อย่างไร"

เยียนอู้อีกกล่าว "แสดงอุบายร้ายกาจที่สุดที่เจ้าคิดได้ออกมา ข้าอยากเห็นความก้าวหน้าในหลายปีนี้ของเจ้า"

หลังอีกฝ่ายออกจากการเก็บตัว อวี๋เต็งเยียนยังไม่เคยถูกทดสอบวรยุทธ์มาก่อน เมื่อได้ยินจึงมีความกระหายใคร่อยากไม่น้อย แต่ก็ยังคงลังเลอยู่บ้าง ทว่าทันทีที่มองเห็นความหงุดหงิดแวบผ่านบนหน้าเยียนอู้อื่อ ความลังเลเล็กน้อยนั้นก็สลายหายไปจนสิ้น

"เช่นนั้นขอภัยที่ศิษย์ไร้มารยาท!" เพิ่งขาดคำ ร่างกายของเขาก็ขยับตามความคิด แขนเสื้อขยับขึ้น ไม่ทันเห็นท่าทาง เรือนร่างก็มาถึงเบื้องหน้าเยียนอู้อื่อแล้ว

อวี๋เต็งเยียนยกแขนออกฝ่ามือ ในสายตาค้นรอบข้าง ท่าทางของเขาไม่มีพลังแม้แต่หน่อย เขกเช่นเด็กบุปผายามวสันต์ บัดฝุ่นคั่นคิมหันต์ เบาหวิวเหนือสามัญ

ทว่ายืนอยู่ตรงนั้นกลับรู้สึกได้ถึงกระแสฝ่ามืออวี๋เต็งเยียนอย่างชัดเจน ในระยะสามชี่* โดยยึดเขาเป็นศูนย์กลาง ต้นไม้ใบหญ้าล้วนขยับเขยื้อน สายน้ำไหลกลับ คลื่นยักษ์ถึงโถม ฟองอากาศพุ่งทะยาน กระแสอากาศตัดโหมขึ้นมา ทั้งหมดโถมไปยังเยียนอู้อื่อ!

แต่เมื่อกระแสอากาศอันทรงพลังนี้บรรลุถึงเบื้องหน้าเยียนอู้อื่อ กลับ

* ชี่อ (ชี่ยะ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

แยกเป็นสองฝั่งราวกับถูกโล่กำบังล่องหนสกัดเอาไว้

เขายังคงยืนอยู่ตรงนั้น ร่างไม่ไหวเอนแม้แต่น้อย รอเพียงฝ่ามือของ อวี๋เซิงเยียนบรรลุถึงเบื้องหน้า จึงยื่นนิ้วหนึ่งออกอย่างเรียบเฉย

เพียงนิ้วเดียว มีอาจเพิ่มอีก

นิ้วเดียวนี้องเหตุยังการโจมตีของอวี๋เซิงเยียนไว้กลางอากาศ

อวี๋เซิงเยียนรู้สึกเพียงกระแสฝ่ามือที่ตนพาดออกไปนั้นพลันไหลกลับทั้งหมด สิ่งที่จะทะลักกลับมาหาใบหน้าคือการสวนกลับที่ร้ายแรงกว่าที่ตนปล่อยออก เมื่อครู่หลายเท่า เขาอดรู้สึกตกใจไม่ได้ ถอยหลังอย่างเร่งร้อน

การถอยนี้ ถอยติดต่อกันสิบกว่าก้าว!

กระทั่งยืนนิ่งบนก้อนหิน เขายังคงหวาดหวั่นไม่คลาย "ขอขอบคุณ ท่านอาจารย์ที่ลงมือไว้ไม่ตรี!"

เมื่อมองไปในยุทธภพ น้อยคนนักที่จะสามารถรับฝ่ามือนี้ของเขาไว้ได้ ฉะนั้นก่อนหน้านี้อวี๋เซิงเยียนจึงรู้สึกพอใจในตนเองไม่น้อย

ทว่าเยียนอู๋ที่อาศัยเพียงนิ้วเดียว ก็บีบจนเขามืออาจไม่รู้ฝ่ามือป้องกันตัว

เคราะห์ดีที่อาจารย์เพียงทดสอบความก้าวหน้าของเขา มิได้ฉวยโอกาสติดตามซ้ำเติม แต่หากเปลี่ยนเป็นศัตรู...

คิดถึงตรงนี้ อวี๋เซิงเยียนก็มีเหงื่ออกพุดออกมาทั่วร่าง มีกลิ่นภาควมมิใจอีกแล้ว

เมื่อบรรลุเป้าหมาย เยียนอู๋ก็รู้ว่าเขาตื่นตัวแล้ว จึงไม่อยากมากความอีก "อย่าให้สิ้นเปลืองปัญญาอันเลิศล้ำของเจ้า อีกไม่กี่วันข้าจะมุ่งหน้าไปทงเจี๋ย สักรอบ หลังเจ้าสำเร็จขั้นห้า หากอยู่ที่นี้แล้วไม่มีอะไร ก็ไปหาศิษย์พี่เจ้า ห้ามเอื้ออระเหยอยู่ภายนอก"

อวี๋เซิงเยียนรับคำอย่างเคารพนอบน้อม "ขอรับ"

เยียนอู๋จึงกล่าวต่อ "ทิวทัศน์ที่นี่สร้างโดยธรรมชาติ ไม่ค่อยมีผู้ใดมาถึง ข้าหมายทองเทียวสักรอบ เจ้าก็อย่าได้..."

มีทันขาดคำ เห็นออสัระขึ้นไปไม่ไกลนักก็มีเสียงความเคลื่อนไหวบหนึ่ง

ดังมา คนทั้งสองมองไปตามเสียง จึงเห็นคนผู้หนึ่งราวกับตกลงมาจากเบื้องบน
ชนกิ่งไม้หักหลายชิ้น สูดทำย่ำดังลงสู่ก้นผา เสียงทุ้มขณะตกสู่พื้น แม้กระทั่ง
อวีเจียงเยียนเองก็อดอุทานมิได้

ตกลงมาจากบนยอดเขาสูงเช่นนั้น แม้เป็นยอดฝีมือก่อนกำเนิด ก็เกรงว่า
ยากจะรักษาชีวิตไว้ได้กระมัง

อนึ่งคนผู้นี้คงไม่มีทางตกหน้าผาอย่างไร้สาเหตุ ต้องได้รับบาดเจ็บสาหัส
เป็นแน่

"ท่านอาจารย์?" เขามองไปยังเยียนอู้อี้อพลางกล่าวขอคำชี้แนะ

"เจ้าลองไปดูสักหน่อย" เยียนอู้อี้อกล่าว

ชุดถือพรตที่คนผู้นั้นสวมขาดวินหลายจุด คงถูกกิ่งไม้และหินผาบาด
ขณะตกลงมา รอยขาดและหยดเลือดตัดสลับซับซ้อน มีชีวิตอยู่เลือนราง
แม้กระทั่งโฉมหน้าแต่เดิมก็มองไม่ออกนัก

คงสลบไสลไม่ได้สัฒนานแล้ว แม้กระทั่งกระบี่ในมือก็ยึดกุมไว้ไม่อยู่
ในตอนที่ย่ำสู่พื้น กระบี่ก็ตกลงตามาบริเวณไม้ไผ่กลั่น

"กระดูทัวร่างคงแหลกหมดแล้ว!" อวีเจียงเยียนขมวดคิ้วสำรวจจุดครุหนึ่ง
ส่งเสียงจู้ๆ แสดงความเสียดยาย ซ้ำยังไปจับชีพจรของเขา รู้สึกเหมือนยังมี
โอกาสรอดชีวิต

แต่คนผู้นี้เป็นเช่นนั้น ถึงแม้ช่วยชีวิตกลับมา เกรงว่าจะอยู่ไม่สุ้ตาย

ถึงอย่างไรอวีเจียงเยียนก็มีภูมิหลังจากนิยายมาร ต่อให้เขาวิวยเพียงไร
ความเมตตาก็จำกัด ฉะนั้นถึงแม้จะมียาลูกกลอนหวนคืน เขาก็ไม่มีความคิด
ที่จะล้วงออกมาให้อีกฝ่ายกิน

เพียงแต่...

"อาจารย์ วันนี้เป็นวันที่เส้นเจียวกับคุนเหยียนัดประลอง คนผู้นี้ตกลงมา
จากด้านบน หรือว่า..."

เยียนอู้อี้อเดินเข้ามา มิได้ไปมองดูคน แต่เก็บกระบี่ของเขาขึ้นมาก่อน

คมกระบี่เยียนเยียบราวสายน้ำสารทฤดู ไม่ได้รับความเสียหายแม้แต่น้อย
สะท้อนโอหมอกในแม่น้ำคล้ายแผ่ระลอกคลื่นเป็นเส้นๆ ขึ้นมา บริเวณใกล้ด้าม

กระบี่มีอักษรจ้วน* เล็กๆ เขียนไว้

อวีเซิงเขียนเรียบเข้ามามองดู ร้องเอะหนึ่งคำ "กระบี่ปฐพีร่วมโคก! นี่เป็นกระบี่ประจำตัวของเจ้าสำนักตำหนักเสวียนตุ คนผู้นี้คือเส้นเชียว!"

มองดูเส้นเชียวที่เจ็บหนักเจียนตายอีกครั้งก็รู้สึกเหลือเชื่อ "วรยุทธฉีเฟิงเกอเป็นหนึ่งในได้หล้า เส้นเชียวคือศิษย์ของเขา ข้ายังรับช่วงดูแลเขาเสวียนตุ เหตุใดจึงอย่าแย่งกันนี้!"

อวีเซิงยืนนิ่งยอๆ ลงเบื้องหน้าเส้นเชียว ขมวดคิ้วพลาบกล่าว "หรือว่าวรยุทธของคุณเหยียเหนือกว่าหลู่อูอาจารย์ของเขาแล้ว?"

หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นคนใดในเขาเสวียนตุตกลงมา เขียนอุ๊ชื่อ ล้วนไม่มีความสนใจมองดูอีกแม้เพียงครู่ แต่เมื่อมีสถานะเจ้าสำนักเพิ่มขึ้นมา ถึงอย่างไรเส้นเชียวก็แตกต่างกัน

เขาทั้งกระบี่ปฐพีร่วมโคกเล่มนั้นให้อวีเซิงเขียน มองดูใบหน้าที่น่าตาต่างจากเดิมอย่างสิ้นเชิงของเส้นเชียวครู่หนึ่ง พลันเผยรอยยิ้มที่สื่อความหมายไม่ชัดเจนออกมา

"อายายากกลอนนวนคื่นออกมาให้เขากินก่อน"

เป็นไปไม่ได้เลยที่เขียนอุ๊ชื่อจะแบกคนที่เจ็บหนักเจียนตายผู้หนึ่ง กลับไป แม้ว่าคนผู้นี้คือเจ้าสำนักของเขาเสวียนตุก็ตาม

เป็นเหตุที่อนุชนต้องแบกรับแทน ดังนั้นหน้าที่นี้จึงตกอยู่กับอวีเซิงเขียน

หมู่บ้านของนิกายฮ่วนเยี่ยตั้งอยู่ในอำเภอฝูหนึ่งละแวกยอดเขาบันบู แม้เป็นระยะทางที่ไม่ไกลมากนัก แต่กระดุกหัวร่างเส้นเชียวแทบแหลกละเอียด ลำพังแค่แบกคนเดินก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ยังต้องระวังแรงกดอย่าทำให้อากาบาดเจ็บของเขาหนักกว่าเดิมอีก แม้ว่าวิชาตัวเบาของอวีเซิงเขียนจะยอดเยี่ยม ก็ยังต้องใช้เวลาเกือบหนึ่งชั่วยาม** จึงบรรลุถึงหมู่บ้าน

เขียนอุ๊ชื่อไปก่อนหนึ่งก้าว ขณะนี้ดื่มชาอย่างสบายใจแล้ว

"อาจารย์ ท่านจะช่วยเส้นเชียวจริงๆ หรือ" หลังกวีเซิงเขียนจัดหาที่พัก

* อักษรจ้วน เป็นรูปแบบการเขียนอักษรโบราณอย่างหนึ่ง

** การนับเวลาของจีน 1 ชั่วยามเท่ากับ 2 ชั่วโมง

ให้คนเสร็จ ก็เข้ามารายงานหน้าที่ "ชีพจรของเขาขาดเกือบแปดหรือเก้าส่วน กระดูกแหลกละเอียดหลายจุด ลมปราณยังคงอยู่หนึ่งถึงสองส่วน แต่ต่อให้ช่วยจนรอดชีวิต เกรงว่าวรยุทธ์ก็ยากที่จะฟื้นฟูแล้ว ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึง ขณะตกลงมาทำยหอยเองก็กระแทกจนแตก ไม่แน่ว่าหลังฟื้นขึ้นมาอาจจะกลายเป็นคนโง่แล้ว!"

เยียนอู้อืออ๋อเล็กน้อย ทว่ารอยยิ้มกลับไม่มีความอบอุ่นแม้แต่นิด "ศิษย์ของฉีเฟิงเก้อ เจ้าสำนักแห่งเขาเสวียนตู กุมอำนาจเพียงธรรม เป็นใหญ่ในใต้หล้า เกียรติยศสูงส่ง วันใดตกอับ แม้แต่คนพิการก็เทียบมิได้ แม้กลับสู่เขาเสวียนตูอีกครั้งก็ไม่สามารถเป็นเจ้าสำนักได้แล้ว หลังฟื้นขึ้นมาไร้สภาพของตน ไม่รู้ว่าเขาจะรู้สึกอย่างไร"

อวี๋เซิงเยียนถอนหายใจ "ที่กล่าวก็ถูกต้อง คนทั่วไปยังรับความแตกต่างเช่นนี้ไม่ได้ ยิ่งเส้นเฉียวบุตรรักแห่งสวรรค์ผู้นี้ด้วยแล้ว ยิ่งสูงตกลงมาก็ยิ่งรุนแรง!"

เขาสงสัยในทันใด "แต่จะว่าไปแล้ว ในเมื่อเส้นเฉียวคือศิษย์ของฉีเฟิงเก้อ ข้ายังรับช่วงดูแลเขาเสวียนตูได้ ชื่อเสียงก็อยู่ในลิบอันดับของใต้หล้า วรยุทธ์ต้องไม่ธรรมดาเป็นแน่ ต่อให้คนเหยียดเขาชนะเขาได้ แต่สามารถทำให้เขาแพ้ย่อยยับเช่นนี้ได้อย่างไร หรือว่าวรยุทธ์ของคุณเหยียดสูงกว่าหลู่กู่ในปีนั้นแล้ว"

เยียนอู้อืออ๋อพลาบกล่าวอีก "คำถามข้อนี้ รอเส้นเฉียวฟื้นขึ้นมา หากเขามีกลายเป็นคนโง่ไปเสียก่อน เจ้าก็ลองถามเขาดูได้"

อวี๋เซิงเยียนพบว่าหลังจากเก็บเส้นเฉียวได้ อารมณ์ของอาจารย์คล้ายดีขึ้นไม่น้อย จำนวนครั้งในการยิ้มก็มากกว่าแต่ก่อน แต่นี้ก็ยังไม่ถึงขั้นทำให้เขาเกิดความเข้าใจผิดว่าอาจารย์มีความรู้สึกดีต่อเส้นเฉียว ซึ่งมองเห็นไม่ชัดแม้กระทั่งรูปร่างลักษณะจากการพบหน้าครั้งแรกก็ตาม

เขาถามหยิงเซิง "ท่านอาจารย์ช่วยเส้นเฉียว คิดให้เขาเสวียนตูติดค้างน้ำใจพวกเราใช่หรือไม่"

เยียนอู้อือกล่าวด้วยความสนใจเต็มเปี่ยม "หากเขาสูญเสียจนตัวตายก็นับว่าจบสิ้น แต่ในขณะที่เขาฟื้นขึ้นมา พบว่าตนมิเพียงไม่ตาย ทั้งยังสูญเสียทุกสิ่งที่เคยครอบครองในอดีตไป ได้รับบาดเจ็บสาหัส ชีพจรขาดสะบั้น

บุญเสียวรยุทธ์ ไฉนใจจะรู้สึกอย่างไร ยิ่งตำแหน่งสูงอำนาจมากก็ยิ่งรับการโจมตี เช่นนี้ไม่ได้ ปณิธานของเขาต้องพังทลายด้วยเหตุนี้เป็นแน่ ถึงเวลาข้าค่อยรับเขาเข้าสำนัก ค่อยๆ ฝึกฝนเจ้าสำนักเขาเสวียนตูที่ใจดีมีเมตตาและสูงส่ง่า น่าเกรงขามในวันวาน ให้เป็นศิษย์พรคมารที่ใช้อุบายไม่เลือกในสายตาชาวโลก หรือเจ้าว่านี่มิใช่เรื่องที่น่าสนใจมากเรื่องหนึ่ง"

อวีเซิงเยียนฟังแล้วปากอ้าตาค้าง "...หากเขากลายเป็นคนโง่เล่า"

เยียนอู้อีกกล่าวอย่างผ่อนคลาย "เช่นนั้นก็หาที่สักแห่งฝังเป็นตามใจชอบแล้วกัน"

อวีเซิงเยียนรู้มาโดยตลอดว่าอาจารย์อารมณ์แปรปรวนและเชื่อมั่นในการกระทำของตัวเอง แต่หลายปีไม่เคยได้สัมผัสด้วยตัวเอง อย่างมากก็เพียงแค่ฟังจากปากคนรอบข้าง บัดนี้พอได้เห็นจึงรู้ว่าเป็นดังที่เขาว่า

เพียงแต่ลองคิดดูอย่างละเอียด นิกายส่วนเยวียถูกเรียกขานเป็นหนึ่งในสามนิกายพรคมาร เนื่องจากคนในพรคมารกระทำการผิดธรรมด้ายึดเพียงผลประโยชน์ส่วนตัวเป็นหลัก ตัวอวีเซิงเยียนเอง หากไม่ได้ประโยชน์อะไรจากเส้นเชียว เขาก็ไม่มีทางไปช่วยคนด้วยความเมตตากรุณาอย่างเด็ดขาด

"ท่านอาจารย์ เส้นเชียวผู้มีสถานะพิเศษ เหตุใดพวกเราไม่ใช่เขามาแลกเปลี่ยนน้ำใจสักอย่างกับทางเขาเสวียนตูเล่า หากคำนึงถึงชื่อเสียงของเขาเสวียนตู พวกเขาไม่มีทางปล่อยให้เจ้าสำนักตัวเองเร่ร่อนอยู่ข้างนอกกระมัง"

เยียนอู้อีกอึ้งน้อยๆ หากเปลี่ยนเป็นศิษย์เอกอย่างเยียนเหยียนเหมยอยู่ที่นี้ คงไม่มีทางถามคำถามไร้เดียงสาเช่นนี้น้อย่างแน่นอน อวีเซิงเยียนยังเยาว์เหลือเกิน

แต่นี่ยังนับว่าเขาอารมณ์ดีและไม่คิดร้ายที่จะอธิบาย "เจ้าเองก็รู้ว่าเส้นเชียวชื่อเสียงอยู่ในอันดับแห่งใดห่า! แม้จะรันทดในป่า มีเพียงไม่กี่คนที่เคยเห็นเขาลงมือ แต่คุณเหยียนก็ไม่ใช่ผู้ลู่ เส้นเชียวบรรลุถึงสภาวะของยอดฝีมือก่อนกำเนิดเช่นนี้ ต่อให้พ่ายแพ้คุณเหยียนจนต้องหนีเอาตัวรอด ก็คงไม่ยากเกินกำลังเจ้าสำนักเขาเสวียนตู แต่ไหนเขาจึงตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ได้"

อวีเซิงเยียนก็ยังไม่นับว่าโง่ถึงที่สุด เมื่อได้ฟังจึงกล่าวต่อว่า "ระหว่างนั้น

ต้องเกิดเหตุอะไรแน่ หากเหตุสุดวิสัยนี้เกิดขึ้นภายในเขาเสวียนตู ต่อให้พวกเรามอบเส้นเชือกกลับไป ฝ่ายตรงข้ามก็ไม่จำเป็นต้องยอมรับ ถึงเวลาอาจมีได้รับน้ำใจ แต่กลับแปรเป็นกลิ่นคาวแทน"

สุดท้ายมิใช่หมดทางเสียหรือ เยียนอู้อธิ์ทำเรื่องมองเขาแวบหนึ่ง "มีข้าอยู่ นิกายส่วนเวียก็ไม่ต้องเห็นแก่หน้าผู้ใด ข้ายังไม่ต้องไปแลกเปลี่ยนน้ำใจอะไร" แม้เส้นเชือกจะมีสถานะพิเศษ แต่สำหรับเขาแล้วก็เป็นเพียงของเล่นแปลกใหม่เท่านั้น

คำพูดนี้เกรี้ยวกราดอย่างยิ่ง แต่เยียนอู้อิ๋อในวันนี้เวลานี้ มีต้นทุนต่อคำพูดเช่นนี้จริง

สิบปีก่อนเขาสู้กับซุยไห่หว่ง แม้พ่ายแพ้บาดเจ็บแต่ก็ได้หนีเอาตัวรอด ในตอนนั้นวรยุทธ์ของปรมาจารย์นิกายมารลึกล้ำมีอาจคาด สู้กันกับฉีเฟิงเกอ สิบปีให้หลัง ซุยไห่หว่งและฉีเฟิงเกอล้วนตายสิ้น เยียนอู้อิ๋อกลับก้าวหน้าขึ้นอีกขั้นเพราะแตกฉานขั้นเก้าของคัมภีร์หงส์กิเลน แม้ไม่อาจรู้ความก้าวหน้าของวรยุทธ์ได้ในชั่วพริบตา แต่ไม่มีทางต่ำกว่าสิบปีก่อน

บัดนี้ได้หลักรู้ว่าคนในยุทธภพที่ปรากฏตัวอีกครั้งมีบางตา เมื่อใครหวนมา ก็รังแต่จะคึกคักยิ่งกว่าเดิม สิบอันดับในได้หลักก็ต้องจัดลำดับใหม่เช่นกัน

คิดถึงตรงนี้ อวิเซียงเยียนขอบตาร้อนผ่าว ตันตันอยู่บ้าง "ขณะท่านเก็บตัว นิกายเหอฮวนมาหาเรื่องแทบทุกวัน ดิษย์กับชาวอิงซิงเคยประมือกันคราวหนึ่ง ข้ายังได้รับบาดเจ็บ มีอาจไม่ออกจากเมืองเฟิงหลิน หลีกหนีจากยุทธภพ ฉะนั้นจึงเอื้อระเหยอยู่ภายนอกหลายปีเพียงนี้ ดีที่ท่านกลับมาแล้ว..."

พรรคมารหรือนิกายมารที่คนนอกเรียกขาน ความจริงเป็นเพียงคำเรียกกว้างๆ อย่างหนึ่ง

พรรคมารในตอนแรกหมายถึงนิกายเรือเวียแห่งเขาเรือเวียเมืองเฟิงหลิน ต่อมาก็แบ่งจากหนึ่งเป็นสาม กลายเป็นนิกายส่วนเวีย นิกายเหอฮวน และนิกายฝ่าจิ้ง ทั้งสามแขนงแม้สังกัดพรรคมารเหมือนกัน แต่ก็กลมเกลียวกันแค่ภายนอก สู้กันในที่ลับและแจ้งไม่เคยหยุดหย่อน

หลังเยียนอู้อิ๋อเก็บตัวเมื่อสิบปีก่อน นิกายส่วนเวียก็ถูกมองเหมือน

ฝูงมังกรไร้เศียร นิกายเหอฮวนจึงหมายผนวกนิกายฮวนเยวี่เข้าในสำนัก
เพียงแต่ศิษย์ในสำนักนิกายฮวนเยวี่เดิมที่ก็กระจัดกระจายอยู่แต่ละพื้นที่
หาได้เคยรวมตัวอย่างเคร่งครัดไม่ เปียนเหยียนเหมยกระทำการสงวนท่าที
รอบคอบ แม้ผู้พวกหยวนซีวี่และซางอิ่งสิงมิได้ แต่ลอบสร้างความยุ่งยาก
ให้นิกายเหอฮวนไม่น้อย ต่างฝ่ายต่างหักล้างกัน นิกายเหอฮวนเองก็
ไม่ได้เปรียบเท่าใดนัก

แต่กลับเป็นอวีเซิงเยียนที่เคยเสียเปรียบหลายครั้ง เพราะเข้าสำนัก
ช้าที่สุด ช้ายิ่งเยาว์วัย

บัดนี้เยียนอู้ออกจากการเก็บตัว คนในนิกายฮวนเยวี่เหมือนบุตร
ที่มีมารดาในที่สุด ย่อมดีใจจนลึงโลด

"อาการบาดเจ็บของเสินเฉียว คนทั่วไปดูแลไม่ได้ เจ้าอยู่ที่นี้สักพัก
ดูแลกระทั่งเขาฟื้นตื่นค่อยกลับยอดเขาบ้านปู่ สำเร็จขั้นห้าของคัมภีร์หงส์ก็เล่น
ให้จงได้" เยียนอู้ออกกล่าว

อวีเซิงเยียนรับคำอย่างนอบน้อม "ศิษย์น้อมรับคำสั่ง"

อาการบาดเจ็บของเสินเฉียวสาหัสยิ่ง เพียงแต่รอยแผลบนหน้าส่วนใหญ่
เกิดขึ้นจากการถูกบาดเจ็บตกลงมา หลังชำระล้างเลือดออกไป ก็เผยหน้าตา
ดั้งเดิม

ถึงแม้บนหน้ามีรอยแผล บนศีรษะเองก็พันปิดด้วยผ้าบางรอบหนึ่ง
แต่ยังคงมิได้ทำลายถึงความหล่อเหลางดงามของเขา ไม่ว่าจะเป็นความโค้ง
ของสันจมูก หรือวารีริมฝีปากที่แม่นยำ ล้วนมีกลิ่นอายสันโดษเปล่าเปลี่ยว
อยู่หลายส่วน สอดคล้องกับภาพลักษณ์เหนือสามัญชนที่คนรอบข้างนึกถึง
คนในสำนักพรตเขาเสวียนตู่ยิ่ง

คาดเดาได้ไม่ยาก หลังจากดวงตาคู่นี้ลึ่มขึ้น จะก่อเกิดผลลัพธ์อันงดงาม
เหลือล้ำเพียงไร

อวีเซิงเยียนถูกเยียนอู้อรับเป็นศิษย์ได้ ย่อมไม่มีทางที่จะเป็นคนสุขุม
อัปลักษณ์ ตัวเขาทงเทียวทั่วหล้า นับว่าเคยพบเห็นคนงามเลิศล้ำมาไม่น้อย
แต่กับใบหน้าที่มีรอยแผลนับไม่ถ้วนนี้ของเสินเฉียว เขายังคงเหม่อลอยครุ่น

แล้วจึงหยิบยาขึ้นมา เริ่มทายาให้เขาพลงลอบรู้สึกเสียดาย

ถึงแม้กระดูกหักต่อได้ ซี่พจนาดต่อได้ แต่อวัยวะภายในที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสนั้นกลับมิใช่สิ่งที่ซ่อมแซมให้กลับมาดีได้เท่าไร ซ้ำยังได้ฝึกปรือน้อยลง ภายหน้าเกรงว่าเส้นเอ็นผู้นี้จะเทียบไม่ได้แม้กระทั่งคนทั่วไป ลองคิดว่าเหตุการณ์ที่วรยุทธ์ซึ่งตนเองฝึกมาอย่างลำบากสูญหายไปในช่วงข้ามคืน อวี๋เต็งเยียนก็รู้สึกมีอาจจินตนาการและยอมรับได้ กลับกัน ความสะเทือนใจที่เส้นเอ็นได้รับคงมากกว่าเขา

น้ำเสียดายนัก

อวี๋เต็งเยียนมองดูใบหน้าขาวซีดปราศจากสีเลือดของอีกฝ่าย สายหน้าพลงลอบกล่าวในใจ

ที่เยียนอุ้มถือลงมือช่วยคน เพียงแค่เกิดจากความคิดชั่ววูบ หลังคนถูกช่วยกลับมา ทุกอย่างก็กลายเป็นหน้าที่ของอวี๋เต็งเยียน เขาไม่เคยถามแม้แต่ประโยคเดียว

อำเภอผู้หนึ่งคืออำเภอเล็กๆ อำเภอหนึ่ง เดิมที่ไม่มีผู้คนมาเยือนแต่อย่างใด แต่เพราะศึกนั้นที่ยอดเขาบันนู้เป็นที่เลื่องลือเหลือเกิน หลายวันนี้จึงมีคนในยุทธภพไม่น้อยทยอยลงมาจากยอดเขาบันนู้ ผ่านอำเภอผู้หนึ่งก็แวะค้างแรมหนึ่งคืน อวี๋เต็งเยียนออกไปข้างนอกจึงบังเอิญได้เียนขาวครวกลับมาไม่น้อย

อย่างเช่นการต่อสู้ของเส้นเอ็นกับคุณเหยี่ยตระการตาอย่างยิ่ง น้ำเสียดายที่ถึงอย่างไรเส้นเอ็นก็มีโชติเฟื่องเก้อ เทียบกับอาจารย์ของเขาแล้วยังห่างไกลอย่างยิ่ง ส่วนคุณเหยี่ยเทียบกับหลู่กู่เมื่อสี่ปีปีก่อน ยังมีท่าทางที่เหนือกว่า ฉะนั้นปรมาจารย์เส้นมิเพียงสู้ไม่ได้ ยังถูกตีตกหน้าผากกระดูกแตก

ก่อนหน้านี้ได้เียนว่าคุณเหยี่ยส่งสารทำรบไปหาเส้นเอ็นใดังๆ คนไม่น้อยล้วนเดือดดาลอย่างยิ่ง ซ้ำยังใคร่ทดสอบ คิดสยบความโอหังของชาวทงเจี๋ย ทว่าหลังศึกนี้จึงเห็นว่าแม้กระทั่งเจ้าสำนักเขาเสวียนตุ๊กก็แพ้ยับเยิน คนที่อยากออกหน้าแต่เดิมเหล่านั้นย่อมต่างหลบลิ้นหน้า มิกล้าลูปคมอีก

เมื่อผ่านศึกนี้ คุณเหยี่ยจึงมีชื่อเสียงกระเดื่องเลื่องลือแทนที่เส้นเอ็น

ไต่เต้าสู่สิบอันดับแห่งใต้หล้า ว่ากันว่าเขามาจังหววนครานี้ จะทำประลอง ยอดฝีมือจังหววนอย่างต่อเนื่อง เป้าหมายต่อไปอาจเป็นหลวงจีนเสวียถึง แห่งแคว้นโจว

นับตั้งแต่ชาวจีนย้ายลงใต้ ห้าชนเผ่านอกด่านเข้าสู่จังหววน ใต้หล้า ไม่เคยมีการรวมแคว้นเป็นหนึ่งอีกเลย บัดนี้ทางเหนือมีโจวและฉี ทางใต้ มีราชวงศ์ฉิน (หนานฉิน) ทูเจวียและถู้อวี๋หุนยึดชายแดนขยายพื้นที่ บรรดาสำนักและตระกูลขุนนางต่างทำเพื่อเจ้านายตัวเอง

เขาเสวียตู่เป็นหัวหน้าสำนักเต๋า นับตั้งแต่ฉีเฟิงเกอเป็นต้นมาก็ยืนหยัด เป็นกลาง ไม่ก้าวร้าวการแย่งชิงอำนาจทางโลก บัดนี้เส้นเฉียวฟายแพ้ให้ คุณเหยีย เป็นตายไม่แน่วแน่ เขาเสวียตู่ยังไม่รู้จะให้ใครสืบทอด ผู้สืบทอด ก็ไม่รู้จะสืบทอดจุดยืนของรุ่นก่อนได้หรือไม่ สถานการณ์ในใต้หล้าก็ไม่แน่ว่า จะเปลี่ยนแปลงด้วยเหตุนี้หรือไม่

ตัวหลักที่อยู่วางวนกลับนอนอยู่บนเตียงตลอด ทุกวันมีอวี๋เซิงเยียน และคนในหมู่บ้านคอยทักทายเปลี่ยนเสื้อให้ เขาไม่รู้เนื้อรู้ตัว ไม่สุขไม่โศก ไม่รู้ว่า โลกภายนอกเกิดเรื่องอะไรขึ้นอย่างสิ้นเชิง

กระทั่งครึ่งเดือนให้หลัง เขาจึงมีความเคลื่อนไหวเป็นครั้งแรก

อวี๋เซิงเยียนถูกบ่าวรับเชิญมาดูเส้นเฉียวที่ค้อยๆ ลืมตาขึ้น

"เจ้าได้รับบาดเจ็บสาหัส กระดูกหักยังไม่ประสาน อย่าขยับสังเดช จะดีกว่า"

ฝ่ายตรงข้ามขมวดคิ้วเล็กน้อย ริมฝีปากเปิดปิด คล้ายอยากกล่าวอะไร ซ้ำยังมีสีหน้าหงอยทันที้

คงไม่ได้ศรัทธากระแทกจนกลายเป็นคนโง่ไปแล้วกระมัง

อวี๋เซิงเยียนครุ่นคิด พลังถาม "เจ้ายังจำได้หรือไม่ว่าเจ้าชื่ออะไร"

ฝ่ายตรงข้ามกะพริบตาด้วยท่าทางเซื่องซึม จากนั้นค่อยๆ ส่ายหน้า วงโค้งแผ่วเบาจนแทบไม่สามารถสังเกตเห็นได้

สูญเสียความทรงจำแล้ว? แต่ก็เป็นปกติ ถึงอย่างไรก็ศรัทธาได้รับบาดเจ็บ ร้ายแรงเพียงนั้น อวี๋เซิงเยียนยังจำวันที่เส้นเฉียวเพิ่งถูกแบกกลับมาได้

แผลที่ทั้งลึกทั้งยาวรอยหนึ่งตรงท่ายทอยแทบจะมองเห็นกระดูกขา
อันน่าสยดสยองด้านล่างได้

"สหายท่านนี้..." ฝ่ายตรงข้ามกล่าวเสียงเบายิ่ง เขาต้องเขยิบเข้าไปใกล้
จึงฟังได้อย่างถนัดถนี่ "เบื้องหน้าข้ามีดสนิท มองไม่เห็นสิ่งของ..."

อวี๋เซิงเยียนตกใจ ที่แท้มิได้กลายเป็นคนโง่ แต่กลายเป็นคนตาบอด
ไปแล้วอย่างนั้นหรือ

"เจ้ามีนามว่าเสิ่นเฉียว เดิมเป็นศิษย์ในนิกายฮวนเยวี่ เจ้าได้รับบาดเจ็บ
สาหัส แต่เคราะห์ดีที่ข้าผ่านทางมาพบเข้า ช่วยเจ้ากลับมาได้ทันเวลา ศัตรู
เหล่านั้นที่ทำร้ายเจ้าเป็นคณิกายเหอฮวน ข้าเองก็สู้ไม่ได้ ได้แต่พาเจ้าหนีก่อน
รอหลังเจ้ารักษาแผลหายดี พี่นพวรุฑ์ ค่อยไปแก้แค้นพวกเขาแล้วกัน"

อวี๋เซิงเยียนกล่าวว่า "เสิ่นเฉียวกลับฟังด้วยสีหน้าจริงจัง สุดท้ายก็
เอ่ยถามว่า "เช่นนั้น...ข้าสมควรเรียกขานเจ้าว่า?"

"ข้าแซ่อวี๋ อวี๋เซิงเยียน เป็นศิษย์พี่เจ้า" อวี๋เซิงเยียนตอบ

คำพูดนี้กล่าวแล้วละอายใจโดยแท้จริง ปีนี้อวี๋เซิงเยียนอายุยี่สิบต้นๆ
แม้รูปโฉมเสิ่นเฉียวไม่แสดงอายุชัดเจน แต่เขาคือศิษย์ของฉีเฟิงเก้อ ข้ายัง
กุมอำนาจเขาเสวียนตู่มาห้าปี อย่างไรก็ตามไม่มีทางเด็กกว่าอวี๋เซิงเยียน

นี่เห็นได้ชัดว่าอวี๋เซิงเยียนรังแกผู้อื่น จงใจเอาเปรียบจากการเรียกขาน
เสิ่นเฉียวเองก็เรียกคนอย่างว่านอนสอนง่ายจริงๆ "คารวะศิษย์พี่"

"..."

เห็นสีหน้าจริงจังของอีกฝ่าย อวี๋เซิงเยียนก็รู้สึกร้อนตัวเล็กน้อย

เขาหัวเราะฮาๆ "เด็กดี ในเมื่อเจ้ายังมีอายุลุกขึ้นทันนอนพักฟื้น รอแผล
หายดีแล้วข้าค่อยพาเจ้าไปคารวะอาจารย์"

เสิ่นเฉียวกล่าว "ประเสริฐ"

เขาหลับตาลง ไม่ถึงครู่หนึ่งก็ล้มตาศี้นอีก สองตาเลือนลอยอย่าง
เห็นได้ชัดเพราะสูญเสียจุดรวมศูนย์ไป แวดตาเองก็ไม่มีชีวิตชีวาเหมือนเก่าก่อน
"ศิษย์พี่...?"

"ยังมีอันใดอีก" อวี๋เซิงเยียนคิดว่าเสิ่นเฉียวอ่อนโยนน่าทะนุถนอม

ยิ่งได้เห็นสถานการณ์เช่นนี้ก็ยังลอบกล่าวว่าน่าเสียดายอีกหนึ่งคำ คิดในใจว่า เป็นถึงผู้นำของสำนักเต๋าในไต้หวัน กลับตกต่ำเช่นนี้ก็นับว่าน่าสงสาร หากเปลี่ยนเป็นขณะฝ่ายตรงข้ามวรยุทธ์เฟื่องฟู ควบคุมดูแลสำนักในวันวาน ก็ไม่รู้ว่าบุคลิกเช่นไร

เส้นเชียวกล่าว "ข้าอยากดื่มน้ำสักหน่อย..."

อวี๋เซิงเยียนกล่าวว่า "อย่าเพิ่งดื่มน้ำ ประเดี๋ยวยากดื่มเสร็จแล้ว ตอนนี้อ้ว เต็มยาแทนน้ำไปก่อน"

มีทันขาดคำสาวใช้ก็ยกยาเข้ามา และไม่รู้ว่าเป็นเพราะเมื่อครูแต่ง ประวัติสังเขปให้เส้นเชียวหรือไม่ ความรู้สึกผิดที่หาได้ยากของอวี๋เซิงเยียน จึงถูกระงับขึ้นมา เขารีบก้าวเข้าไปรับชาม ให้สาวใช้รองหมอนตรงท้ายทอย ของเส้นเชียว จากนั้นป้อนยาให้อีกฝ่ายดื่มด้วยตัวเองทีละช้อน

แม้กระดูทว่าร่างเส้นเชียวมิได้แหลกละเอียดทั้งหมด แต่ก็แทบไม่ต่างกัน กอปรกับชีพจรได้รับบาดเจ็บสาหัส โอกาสรอดชีวิตแทบจะสูญสิ้น สามารถฟื้นขึ้นมาได้ภายในหนึ่งเดือน ก็นับว่าเป็นบุญวาสนาแต่เก่าก่อนของเขาแล้ว บัดนี้หากมิได้นอนพักอย่างน้อยสามเดือน ก็อย่าหวังว่าจะขยับเขยื้อนได้

อวี๋เซิงเยียนกราบอาจารย์เข้าสำนักเยียนอู๋ซือ แม้ได้รับความลำบาก จากการฝึกวรยุทธ์ แต่พรครมารู้ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยมาตลอด ดังนั้นเมื่อเทียบกับ คุณชายตระกูลขุนนางแล้ว เสื้อผ้า ของกิน และค่าใช้จ่ายของเขาก็หาได้ เป็นรองไม่ ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงป้อนยาให้คนด้วยตัวเอง ต่อให้ระมัดระวังเท่าใด บางครั้งก็หกกลบนอกเสื้อของเส้นเชียวอยู่บ้าง แต่เส้นเชียวกลับยังคงดื่มข้าๆ ทีละช้อน มิได้เผยสีหน้าไม่พอใจใดๆ ออกมา ดื่มยาเสร็จจึงแผยรอยยิ้มซาบซึ้ง ออกมาให้เขา "ขอบคุณศิษย์พี่"

สุภาพ เชื้อฟ่ง รูปร่างน่าคบหา

แม้ว่ามุ่มโค้งของรอยยิ้มนี้หาได้ใหญ่ไม่ แต่ก็เพียงพอที่จะทำให้ใบหน้า ขาวซีดย่อมติดสีสันแห่งความอบอุ่น สาวใช้ที่อยู่ด้านข้างหน้าแดงอยู่เจี๊ยบๆ รีบเคลื่อนสายตาออกจากใบหน้าดังาม

เขาไม่ถามอะไรทั้งสิ้น ทำให้อวี๋เซิงเยียนประหลาดใจเล็กน้อย หาก

เปลี่ยนเป็นตนเองที่พื้ นขึ้นมาจำอะไรไม่ได้ ทั้งตาบอดและได้รับบาดเจ็บจนไม่อาจลงจากเตียง แม้มิได้เสียสติ เกรงว่าก็ไม่สามารถสบสิ่งยืมเช่นนั้น

"เหตุใดเจ้าไม่ถามข้าว่าอาการบาดเจ็บของเจ้าจะกลับสู่ปกติเมื่อใด"

"มีอาจารย์กับศิษย์พื่ออยู่ พวกท่านต้องวิ่งวุ่นไปทั่ว ยอมเหนื่อยกายเหนื่อยใจเพื่อเรื่องของข้าอย่างแนบแน่น" เส้นเอ็นกระดูกและไขกระดูกหลายเส้นงอตัวหัวคิ้วขึ้นเพราะปากแน่นตึง "หากข้าถามแล้ว มิใช่ยิ่งทำร้ายจิตใจของพวกท่านหรือ"

คล้ายไม่เคยเห็นคนที่เอาใจใส่และนึกถึงคนอื่นเช่นนี้มาก่อน บางทีอาจเป็นเพราะต้องประจันหน้ากับเขาจึงทำให้ร้อนตัวเล็กน้อย อวี๋เต็งเยียนเงิบเสียชั่วขณะไม่รู้จะกล่าวอะไรดี พักหนึ่งจึงกล่าวขึ้น "เช่นนั้นเจ้าพักผ่อนให้เต็มที ข้าไม่รบกวนเจ้าแล้ว พรุ่งนี้ค่อยมาทanyaให้เจ้า"

"ขอบคุณศิษย์พี่ ศิษย์พี่โปรดทักทายท่านอาจารย์แทนข้าสักคำ"

"ข้าจะบอกให้" อวี๋เต็งเยียนพลันรู้สึกว่าเขาอยู่ต่อไปจะยิ่งเก้อเขินเปล่าๆ จึงลอบจมูก ทิ้งคำพูดประโยคนี้แล้วจากไป

เดิมเขายังสงสัยอยู่บ้างว่าเส้นเอ็นกระดูกเสียความทรงจำคือการสร้างบ้าใช่หรือไม่ แต่นับจากวันนั้นเขาไปเยี่ยมเยียนเส้นเอ็นกระดูกแทบทุกวัน อีกฝ่ายยังคงเหมือนเมื่อตอนได้สติครั้งแรก มีความอ่อนโยน มองโลกในแง่ดี และเปี่ยมด้วยความซาบซึ้งต่ออวี๋เต็งเยียน

อวี๋เต็งเยียนกล่าวอะไร เขาล้วนรับฟังทุกอย่าง ไม่สงสัยแม้แต่ในน้อยบริสุทธิ์ดุจกระดาษขาวแผ่นหนึ่ง

หลังสามารถลงจากเตียงก้าวเดินได้เล็กน้อย เส้นเอ็นกระดูกยังเสนอจะไปขอบคุณ 'อาจารย์' เยียนอุ๊ซื่อด้วยตัวเอง

หากอวี๋เต็งเยียนไม่เตือน เยียนอุ๊ซื่อก็คงลืมการดำรงอยู่ของเส้นเอ็นกระดูกไปแล้ว เก็บตัวสิบปี ได้ห้ล้าเปลี่ยนแปลงมากมาย มิใช่สิ่งที่บรรยายได้ด้วยคำพูดประโยคสองประโยคจากปากคนรอบข้าง

สำนักนี้ได้ห้ล้ามีจำนวนมาก แต่ละแห่งมีอำนาจในการสนับสนุนและ

อำนาจทางการเมือง

สกุลเกาแห่งแคว้นฉีเหลวเหลก ฮองเต้แต่ละยุคสมัยก็โปรดที่จะใกล้ชิดพรรคมาร เมื่อถึงยุคของเกาเหว่ยนี้ พระองค์ก็กับนิทายเหอฮวนใกล้ชิดกันอย่างมาก นิทายเหอฮวนเองก็มีอำนาจในแคว้นฉีเพิ่มขึ้นด้วยเหตุนี้

ที่แคว้นโจว เมื่อครั้งที่อวีเหวินฮู๋กุมอำนาจนับถือพุทธ ด้วยเหตุนี้หลวงจีนเสวี่ยถึงเองก็ถูกเคารพนับถือเป็นราชครูแห่งแคว้นโจว แต่ต่อมาอวีเหวินยงกุมอำนาจ ลมเปลี่ยนทิศ ฮองเต้พระองค์นี้ไม่นับถือเต๋าและไม่นับถือพุทธ ถึงขั้นมีบัญชาห้ามนับถือทั้งพุทธและเต๋า อำนาจสำนักพุทธเองก็ไม่ใหญ่เหมือนแต่ก่อน

ส่วนแคว้นฉินทางใต้ ยึดอารามศึกษาหลินชวนของลัทธิหลูเป็นหลัก เจ้าอารามหลูเยียนเค่อฮุยตั้งใจช่วยเหลือฮองเต้ฉิน จนได้รับความไว้วางใจ

ขณะเยียนฮู้อียังมิได้เก็บตัว เคยใช้อีกสถานะหนึ่งเป็นขุนนางที่แคว้นโจว...ช่วยเหลืออวีเหวินยงที่ดำรงตำแหน่งหลู่กั๋วกั๋ง* ในตอนนั้น ต่อมาเขาสู้กับซุ่ยไห่หวาง ได้รับบาดเจ็บจนต้องหนีไปไกล ก่อนจากไปได้กำชับเยียนเหียนเหมยผู้เป็นศิษย์เอกให้อยู่ข้างกายอวีเหวินยง

บัดนี้เขาออกจากการเก็บตัวอีกครั้ง ย่อมต้องไปแคว้นโจวสักรอบเพื่อเข้าเฝ้าอวีเหวินยงที่ขึ้นครองราชย์เป็นฮองเต้ อีกทั้งชิงอำนาจในมืออวีเหวินฮู๋กลับมาแล้ว

หลายปีนี้เป่ย์โจวเติบโตขึ้นเรื่อยๆ แต่มิใช่แคว้นอื่นจะเห็นดีเห็นงามมีเพียงเท่านี้ แม้กระทั่งหลู พุทธ และเต๋าก็หาได้ใกล้ชิดกับฮองเต้แคว้นโจวพระองค์นี้ไม่ เพียงเพราะอวีเหวินยงห้ามนับถือพุทธและเต๋า และไม่อนุญาตให้ก่อตั้งเวทที่บรรยายที่แคว้นโจวเพื่อขยายสำนักรับศิษย์

ภายใต้เบื้องหลังเช่นนี้ นิทายฮวนเยวี่ยใกล้ชิดสนับสนุนอวีเหวินยง ส่วนอวีเหวินยงเองก็ต้องการให้นิทายฮวนเยวี่ยมาช่วยเหลือ

หลังพบหน้ากับอวีเหวินยง เยียนฮู้อีย้อออกจากเป่ย์โจว ถือโอกาสไป

* กั๋วกั๋ง เป็นบรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณของขุนนางจีน ซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีคุณงามความชอบ โดยบรรดาศักดิ์ทำขึ้นรองจากชั้นฮองคือกง ไหว ป้อ จื่อ หานาน แต่ละสมัยจะมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยต่างกัน กั๋วกั๋งถือเป็นชั้นสูงสุดในระดับกง

เขาเสวียนตุสักรอบ ซ้ายยังไปเยี่ยมคุณเหี้ยยยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งทุเจวีย ที่ว่ากันว่าเอาชนะเส้นเฉียวผู้นั้น

ต่างฝ่ายต่างประมือกันคราวหนึ่ง คุณเหี้ยยพ่ายแพ้ ฉายา 'ราชันมาร' ของเยียนอุ้อืออปรากฏในยุทธภพอีกครั้ง ได้หล้าสิ้นคลอน ล้วนกล่าวว่าหลังจาก ชุยเหว่ยวี่ง นิกายมารก็ปรากฏผู้แข็งแกร่งที่ชวนให้เกรงกลัวอีกคนหนึ่งแล้ว

เพียงแต่ครั้งนี้ไม่มีฉีเฟิงเก้อแล้ว เกรงว่าผู้ที่จะต้องกรกับเขาได้หายไปหนึ่งคน

ในสายตาของเยียนอุ้อืออ ฝีมือของคุณเหี้ยยยังคงสูงส่ง คุณสมบัติก็ดีเพียงพอ แต่ยังมีสิ่งหลุมในป็นั้น ต่อให้เทียบกับคนอื่นๆ ที่มีชื่อเสียงในสิบอันดับ แห่งได้หล้าตอนนี้ ก็มีอาจนับได้ว่าเด่นล้ำ คนเช่นนี้สามารถโจมตีเจ้าสำนัก เขาเสวียนตุจนบาดเจ็บสาหัสได้ คือเรื่องที่แปลกประหลาดอย่างมากเรื่องหนึ่ง

แต่เนื้อหาใช้จุดสำคัญที่เขากังวลไม่ เส้นเฉียวได้รับบาดเจ็บมีเรื่องราว เบื้องลึกอะไรกันแน่ เกี่ยวข้องกับคุณเหี้ยยอีกหรือไม่ เยียนอุ้อืออไม่มีความสนใจ ที่จะทำความเข้าใจเท่าใดนัก เขาต่อสู้กับคุณเหี้ยยเพียงเพื่อให้คนอื่นรู้ข่าว การปรากฏตัวในยุทธภพอีกครั้งของตนเอง ช่วงนี้คุณเหี้ยยเพิ่งเอาชนะเจ้าสำนัก เขาเสวียนตุ กำลังอยู่ในช่วงฮึกเหิม จึงเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมที่สุด

ถ้าไรที่มากที่สุดในการออกมาครั้งนี้ของเยียนอุ้อืออ มิได้อยู่ที่สร้างชื่อ ในยุทธภพหรือเอาชนะคุณเหี้ยย แต่คือการได้รู้เบาะแสของชิ้นส่วนคัมภีร์ส่วนใน ของคัมภีร์สุริยัน

เมื่อห้าสิบปีก่อน ลือกันว่าเถาหงจิงปรมาจารย์แห่งยุคได้พบเขียนบนเขา เหมาชาน และได้รับเคล็ดสำเร็จเขียน คัมภีร์นี้มีทั้งสิ้นสี่ส่วน เถาหงจิง แบ่งสามส่วนในนั้นจัดทำเป็นหนังสือ ตั้งชื่อว่า 'เคล็ดสำเร็จเขียน'

อีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะเนื้อหาซับซ้อนยากเข้าใจ และเกี่ยวข้องกับการฝึกปรีชของทเวะเสียมาก เถาหงจิงจึงเรียบเรียงมันเป็นหนังสือโดยลำพัง ค่อยเพิ่มแก่นสารและความเห็นที่ตนเองเรียนรู้ชั่วชีวิตเข้าไปในนั้น กลายเป็น คัมภีร์สุริยันอันเลื่องชื่อในเวลาต่อมา

เถาหงจิงรำเรียนเป็นทเวะ ตัวเขาเองแม้เป็นนักพรต แต่กลับเชี่ยวชาญ

เต่า พุทธร และหูลู ซ้ายยังได้รับความรู้ชีวิตของขุนไทยเวรียเขียนแห่งเขา
ตานหยาง วรยุทธ์ยอดเยี่ยม แม้กระทั่งฉีเฟิงเก้อก็ต้องยอมรับด้วยใจจริง
อันดับหนึ่งในได้ล้ำมาจกเถียง

ในเมื่อมีประวัติความเป็นมาเช่นนี้ คัมภีร์สุริยันย่อมเป็นสมบัติล้ำค่า
ที่ผู้คนแย่งกันอ่าน ว่ากันว่าหากแตกฉานคัมภีร์สุริยันทั้งห้าเล่ม ก็สามารถ
มองขั้นสุดทำของผู้ฝึกยุทธ์ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันออกอย่างทะลุปรุโปร่ง
ได้เข้าสู่สภาวะใหม่ จะเหาะเหินตอนกลางวันก็มีไม่สามารรถ

น่าเสียดายหลังเถาหงจิงดับชั้นนี้เขียน สำนักซึ่งแห่งเขาเหมาซาน
จึงมีส่วนพัวพันเพราะราชสำนักเข้ามาก้าวร้าว ศิษย์ในสำนักต่างมีจุดยืน
กบฏกับต่อมาราชวงศ์เหลียงเกิดความวุ่นวายภายใน คัมภีร์สุริยันทั้งห้าเล่ม
กระจายไปยังแต่ละพื้นที่ ไม่รู้ร่องรอย

กระทั่งหลายสิบปีให้หลัง ฉีเฟิงเก้อยอมรับเองกับปากว่าวรยุทธ์
ของตนเอง นอกจากสืบทอดจากเขาเสวียนตูแล้ว ยังมีส่วนจากคัมภีร์สุริยัน
จึงทำให้เบาะแสของคัมภีร์สุริยันเผยออกมาอย่างต่อเนื่อง ว่ากันว่าเล่มหนึ่ง
ในนั้นซ่อนอยู่ที่แคว้นโจว เล่มหนึ่งอยู่ที่นิกายเทียนไท่ เล่มหนึ่งซ่อนอยู่ที่
เขาเสวียนตู อีกสองเล่มจวบจนบัดนี้เบาะแseyังคงเป็นปริศนา หลายสิบปี
ต่อมาไม่มีข่าวคราว เสาะหาไปทั่วแต่ไม่พบ

คัมภีร์สุริยันเล่มนั้นที่ซ่อนอยู่ในพระราชวังแคว้นโจว ก่อนนี้เยียนอู๋ซื่อ
มีโอกาสดูได้ครั้งหนึ่ง หลังเขาเก็บตัวฝึกปรือจนก้าวหน้า ยิ่งเหนือกว่าเมื่อก่อน
ในนั้นมีส่วนมาจากคัมภีร์สุริยันเล่มนั้นด้วย

มีเพียงเรียนรู้ด้วยตัวเอง จึงรู้ได้ว่าคัมภีร์สุริยันพิเศษเพียงใด เห็นเพียง
ครั้งเดียวมีคุณอนันต์ คัมภีร์สุริยันผนวกความฟุ่มเฟือยชีวิตของเถาหงจิง รวบรวม
วรยุทธ์ของหูลู พุทธร และเต่า หลอมรวมเต็มเต็มซึ่งกันและกัน เรียกได้ว่าสมบูรณ์
ไร้ช่องโหว่ หากได้เห็นอีกสี่เล่มที่เหลือ ออย่าว่าแต่ช่วงชิงตำแหน่งราชาวิญญู
ต่อให้แตกฉานมรรคาสวรรค์ คนฟ้ารวมหนึ่ง ก็มีใช้เป็นไปไม่ได้

เยียนอู๋ซื่อออกไปรอบนี้ เดิมทีคิดฉวยโอกาสขณะเขาเสวียนตูเป็นเหมือน
ฝูงมังกะไร้เศียร ผู้คนแตกตื่นลนลาน ลอบเข้าไปเสาะหาชิ้นส่วนของคัมภีร์

สุริยัน แต่คิดไม่ถึงว่าระหว่างที่ประมือกับคุณเหียบ เขาบังเอิญพบว่าแม่ผีมือของฝ่ายตรงข้ามจะสืบทอดจากแถบตะวันตก แต่กำลังภายในและลมปราณกลับไม่ชัดเจน รวากับมาจากที่เดียวกับเขา เยียนอู่ซือจึงสงสัยในใจว่าในปีนั้นที่หูลู่กุเทียบเคียงกับฉีเฟิงเก้อได้ ชั่วยังฟ่ายแพ่เพียงครึ่งกระบวน อาจมีสาเหตุที่มาจากคัมภีร์สุริยัน

คุณเหียบเป็นยอดฝีมือยุคใหม่แห่งทู่เจวีย เมื่อถึงเวลา หูลู่กุในปีนั้นต้องเทียบไม่ได้เป็นแน่ การผสมผสานของเคล็ดวิชาแดนตะวันตกกับคัมภีร์สุริยัน ในเมื่อสามารถสร้างหูลู่กุคนหนึ่งออกมาได้ ก็สามารถสร้างหูลู่กุคนที่สองออกมาได้เช่นกัน

เรื่องนี้สะกิดความสนใจของเยียนอู่ซืออย่างยิ่งยวด ฉะนั้นช่วงเวลาต่อมา เขาจึงติดตามคุณเหียบอยู่ตลอด พอนึกสนุกก็ให้ผู้อื่นต่อสู้กับเขา คุณเหียบจะสู้ก็สู้ไม่ได้ จะหนีก็ยิ่งหนีไม่ได้ ทั้งร่างใกล้จะพังทลายแล้ว สุดท้ายจึงลอบตรงกลับไปยังทู่เจวีย

เยียนอู่ซือยังไม่มีแผนการไล่ตามไปยังทู่เจวีย จึงกลับมายังหมู่บ้านอย่างไม่ใส่ใจ

เมื่อกลับมา ก็ได้ยินข่าวที่ลูกศิษย์บอกว่าเส้นเขียวพ่นและลงจากเตียงมาเดินเห็นได้แล้ว

ขณะเส้นเขียวมา ในมือถือไม้เท้าไม้ไผ่เอาไว้ แต่ละย่างก้าวแม้เชื่องช้าแต่กลับมั่นคงยิ่งนัก

ด้านข้างยังมีสาวใช้ประคองพลงอธิบายเส้นทางในหมู่บ้านกับเขาเสียงแผ่วเบา

หลังสาวใช้บอกทิศทาง เส้นเขียวก็คารวะไปยังบริเวณที่เยียนอู่ซือนั่งอยู่ "คารวะท่านอาจารย์"

"นั่งสิ" เยียนอู่ซือนั่งลงมากในมือลง อ้าว! เติงเยียนที่อยู่ตรงข้ามมีสีหน้าไม่น่าดู ตอนนีพ้วนเหมือนได้พักรบ เห็นได้ชัดว่าสถานการณ์หมากกำลังตกเป็นเบี้ยล่าง

เส้นเขียวนั่งลงโดยมีสาวใช้ประคอง

หลังจากที่ฟื้นขึ้นมา ความทรงจำมากมายในสมองล้วนเลือนราง ถึงขั้นจำชื่อแซ่และประวัติของตนเองไม่ได้ กับเยียนอู้อี๋และอวี้เต็งเยียน ยิ่งไม่มีความทรงจำแม้แต่บ่อย

"ร่างกายรู้สึกเช่นไร" เยียนอู้อี๋ถาม

"ขอบคุณท่านอาจารย์ที่เป็นห่วง ศิษย์ลงจากเตียงก้าวเดินได้แล้ว เพียงแต่มือทำยังอ่อนแรง วรยุทธ์...เหมือนยังไม่ฟื้นคืน"

เยียนอู้อี๋กล่าว "มือ"

เส้นเอ็นเยียนมือไปอย่างว่าง่าย จุดที่พจที่ข้อมือถูกจับเอาไว้ในทันใด

เยียนอู้อี๋ตรวจสอบครู่หนึ่ง บนใบหน้าไร้ความรู้สึกแต่เดิมปรากฏความผิตผาดเล็กน้อย

เขามองดูเส้นเอ็นเยียนแวบหนึ่งอย่างมีความหมายลึกซึ้ง เส้นเอ็นเยียนสีหน้ารุนแรงปนไร้เดียงสาเล็กน้อยเพราะมีอาจมองเห็น

เยียนอู้อี๋ถาม "เจ้ามีความรู้สึกไม่สบายหรือไม่"

เส้นเอ็นเยียนครุ่นคิด "ทุกครั้งพอถึงเที่ยงคืน ร่างกายก็จะเฉื่อยเยินเฉื่อยร้อน หน้าอกปวดตื้อ บางครั้งก็ปวดจนเดินแทบไม่ไหว"

อวี้เต็งเยียนกล่าวเสริม "ศิษย์ตามหมอมามาตรวจดู หมอบอกว่าอาจเป็นเพราะศิษย์น้องได้รับบาดเจ็บสาหัส ต้องค่อยๆ ฟื้นฟู"

ศิษย์น้องคำนี้กลับเรียกได้อย่างคล่องปาก เยียนอู้อี๋ยิ้มน้อยๆ กล่าวกับเส้นเอ็นเยียน "วรยุทธ์ของเจ้าหาได้สูญสิ้นไม่ ข้าพบว่าในร่างเจ้ายังคงมีลมปราณเล็กน้อย เหมือนแข็งแกร่งแต่ก็คล้ายอ่อนแอ เมื่อถึงเวลา มิใช่ไม่มีโอกาสฟื้นฟู เพียงแต่นิยายส่วนเยียนเราไม่เลี้ยงสวะข้ามีการกิจอย่างหนึ่งต้องให้ศิษย์พี่เจ้าไปทำ เจ้าก็ติดตามไปเรื่อยๆ ตีๆ เอาแล้วกัน"

เส้นเอ็นเยียนรับคำ "ขอรับ"

เขามิได้ถามว่าคือภารกิจอะไร เหมือนที่ปฏิบัติต่ออวี้เต็งเยียนก่อนหน้านี้ คนอื่นว่าอย่างไรเขาก็ตอบไปตามนั้น เวลาที่เหลือล้วนนั่งอยู่ที่นั่น นิ่งเงียบไม่มีท่าทางอื่นใด

ทว่าเยียนอู้อี๋หาได้รู้สึกสงสารที่ตอนนี้เส้นเอ็นเยียนตกอับไม่ ความอ่อนแอ

ของฝ่ายตรงข้ามรังแต่จะทำให้เขาบังเกิดความชั่วร้ายที่รุนแรงกว่าเดิม
ยิ่งต้องการยอมผ้าขาวบริสุทธิ์นี้ให้ดำถ้วนทั่ว

"เช่นนั้นเจ้ากลับไปพักผ่อนก่อนเถอะ" เขากล่าวอย่างเฉยชา

เส้นเอ็นลุกขึ้นทำความเคารพและบอกกล่าวอย่างเชื่องพั้ง แล้วค่อยๆ
จากไปโดยมีสาวใช้ประคองเดิน

เยียนอุ๊ที่อึ้งส่ายตากลับมาจากเงาร่างของอีกฝ่าย ก่อนกล่าวว่ากับ
อวี๋เต็งเยียนว่า "เจ้าไม่จำเป็นต้องใจร้อนไปยอเขาตอนนี้แล้ว ตรงไปแค้นวัน
สักรอบ ข้าเหยียนจือเวิน กุณซื่อที่ปรึกษาทั้งครอบครัว"

"ขอรับ" อวี๋เต็งเยียนรับปากโดยไม่แม้แต่จะคิด "คนผู้นี้ล่วงเกิน
ท่านอาจารย์หรือ"

เยียนอุ๊ที่ออกแล้ว "เขาเป็นคนในนิยายเหอฮวน และเป็นหนึ่งในหุตาของ
นิยายเหอฮวนที่แค้นฉัน"

อวี๋เต็งเยียนได้ยืนก็ตื่นตื่นขึ้นมา "ขอรับ นิยายเหอฮวนกำเริบเสิบสาน
มานานแล้ว หยวนชิวชิวฉวยโอกาสขณะท่านเก็บตัว หาเรื่องนิยายฮวนเยวี่
หลายครั้ง หากไม่สั่งสอนให้หลานเจ้า ยังมีเห็นว่านิยายฮวนเยวี่เรา
ไร้ความสามารถหนีไปหรือ อีกไม่กี่วันศิษย์จะออกเดินทาง"

นี่เจียบครูหนึ่ง เขาจะจับรอยยิ้มเล็กน้อย กล่าวด้วยความสงสัย
"ท่านอาจารย์จะให้ข้าพาเส้นเอ็นเยวี่ไปด้วยหรือ เขาสูญเสียวรยุทธ์ทั้งหมด
เกรงว่าจะช่วยไม่ได้สักนิด"

เยียนอุ๊ที่คล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม "ในเมื่อเจ้าเรียกเขาว่าศิษย์น้องแล้ว ก็ควร
พาเขาไปดูโลกสักหน่อย แม้วรยุทธ์เขายังไม่ฟื้นฟู แต่ยังมีค่าคนได้"

อวี๋เต็งเยียนฟังเข้าใจแล้ว อาจารย์เห็นเส้นเอ็นเยวี่เป็นกระดาดขาวแผ่นหนึ่ง
หมายย้อมเขาให้เป็นสีดำทั้งหมด วันใดต่อให้เส้นเอ็นเยวี่ได้สติขึ้นมาจริงๆ
หรือฟื้นคืนความทรงจำ เรื่องราวที่ทำไปแล้วก็อาจกู้คืน ถึงเวลาแม้เขา
คิดกลับสู่วิถีเที่ยงธรรมอีกก็เป็นไปไม่ได้แล้ว

การเป็นเหมือนพวกเขามีอะไรไม่ดี กระทำการไม่เลือกวิธีตามใจปรารถนา
ไม่ถูกกฎเกณฑ์ทางโลกผูกมัด อวี๋เต็งเยียนยังเชื่อว่าเนื้อแท้แล้วมนุษย์นั้น

มาด้วย ดูแล้วทั้งน่ารักทั้งน่าสงสารหลายส่วน

ถึงอย่างไรอวีเช็งเยียนก็มีไชเยียนอุ๊ซื่อ ยากที่จะเกิดความหงุดหงิด

"เจ้าไม่สบายแต่บอกว่าไม่เป็นไร ข้าเองก็มีไชคนไม่มีเหตุผล เพียงแต่ภารกิจที่อาจารย์มอบหมายยังต้องสะสาง เรื่องที่เขาให้เราไปทำ ข้าได้สอบถามมาแล้ว แม้เหียนจื่อเวินเป็นคนในนิกายเหอฮวน แต่คนในบ้านกลับไม่ชำนาญวาทะ ในสำนักตัวเขาก็นับเป็นเพียงยอดฝีมือชั้นรอง บ้านสกุลเหียนไม่มีการป้องกัน ข้าเพียงคนเดียวก็ทำสำเร็จได้โดยง่าย แต่ในเมื่ออาจารย์ต้องการให้ข้าเขายกบ้าน ถึงเวลาข้าจะพาเจ้าไปด้วยกัน รอข้าฆ่าเหียนจื่อเวินแล้ว ค่อยจับภรรยากับบุตรให้เจ้าลงมือแล้วกัน"

เห็นได้ชัดว่าเส้นเฉียวรู้ภารกิจที่เหียนอุ๊ซื่อมอบหมายเป็นครั้งแรกว่ามีเนื้อหาเช่นนี้ เขาเผยสีหน้าผิดคาด "เรียนถามศิษย์พี่ นิกายเหอฮวนมีที่มาอย่างไร พวกเรากับเหียนจื่อเวินมีความอาฆาตแค้นอันใด"

อวีเช็งเยียนนี้ก็ขึ้นได้ว่าตอนนี้อีกฝ่ายยังไม่รู้อะไรสักอย่าง จึงอธิบายให้เขาฟัง "พวกเรานิกายส่วนเยวี่ ยังมีนิกายเหอฮวน และนิกายฝ่าจิ้ง ล้วนกำเนิดมาจากนิกายร้อเยวี่แห่งเมืองเฟิงหลิน เมื่อนิกายร้อเยวี่แตกเป็นเสี่ยงๆ แบ่งแยกเป็นสามแขนง กล่าวตามหลักการ พวกเราเกิดจากที่เดียวกัน เดิมควรร่วมมือกันจึงจะถูก แต่ใครๆ ต่างก็ต้องการรวบรวมสำนักเป็นหนึ่ง โดยเฉพาะนิกายเหอฮวน ประมุขนิกายของพวกเขาเห็นว่าหยวนชิวชิว ศิษย์ในสำนักไม่เหมือนกันกับนาง มักใช้รูปโฉมมาบรรลุม้าหมาย แต่คนเหล่านี้วรยุทธ์ไม่อ่อนด้อย ต่อไปหากเจ้าพบเจอเข้า หนีไปให้ไกลสักหน่อยจะดีกว่า"

หยวนชิวชิวผู้นี้ยังมีสำนึกอกสรมสคนหนึ่ง คือชาวอิ่งซิง เคยเป็นศิษย์ของซุยไหยวว่ง หญิงโศกชายชั่วคู่นี้สมคบกันกระทำเรื่องชั่วช้า วางแผนฆ่านี้อย่างนี้ ยังฉวยโอกาสขณะอาจารย์เก็บตัวสิบปี หมายกลืนกินนิกายส่วนเยวี่ของพวกเราหลายครั้ง"

เส้นเฉียวพยักหน้า "แต่ในเมื่อเหียนจื่อเวินเป็นเพียงยอดฝีมือชั้นรองของนิกายเหอฮวน ข้ายังมีสถานะเป็นขุนนางแคว้นฉี เมื่อก่อนคงไม่เคยหาเรื่องนิกายส่วนเยวี่เป็นแน่ เหตุใดท่านอาจารย์ยังต้องลงมือกับเขา"

อวีเซิงเยียนเหมือนยิ้มแต่ไม่ยิ้ม "ศิษย์น้อง เจ้าได้รับบาดเจ็บครั้งนี้ช่างไร้เดียงสาโดยแท้! เหลียนจือเวินมีสถานะพิเศษ ก่อนหน้าใช้สถานะขุนนางแค่วันเจ็ดปีบังอำพราง มีน้อยคนทีรู้ว่าเขาคือคนของนิกายเหอฮวน หากฆ่าเขาแล้ว ประการแรกสามารถเชือดไก่ให้ลิงดู ประการที่สองหากนิกายเหอฮวนรู้ว่าพวกเรารู้เรื่องราวของพวกเขา ต้องมีกลักระทำการบูมบูมมาเป็นแน่ ประการที่สามพวกเขาขวยโอกาสขณะอาจารย์ไม่อยู่หาเรื่องพวกเราหลายครั้ง บัดนี้อาจารย์ออกจากเขาแล้ว หากไม่สั่งสอนให้หลาบจำ ผู้อื่นจะไม่คิดว่านิกายฮวนเวียวยังแกล้งได้หรอกหรือ ในปีนั้นหลังซุยเหียววังตายเดิมทีนิกายฮวนเวียวยคือผู้แข็งแกร่งที่สุดในนิกายทั้งสาม และเป็นผู้ที่มีหวังจะรวมสำนักเป็นหนึ่งในได้มากที่สุด เพียงแต่ต่อมาอาจารย์ได้รับบาดเจ็บจึงต้องเร้นกายเก็บตัว ให้โอกาสนิกายเหอฮวนได้เหยียบขยี้"

เสิ่นเฉียวกล่าว "เช่นนั้นนิกายฝาลิ่งเล่า พวกเขาไม่เคยหาเรื่องพวกเราหรือ"

อวีเซิงเยียนกล่าว "ความจริงในสามนิกายนี้ นอกจากนิกายเหอฮวนที่มีกำลังคนและอำนาจมากแล้ว นิกายฝาลิ่งก็เหมือนกับนิกายฮวนเวียวย ศิษย์สำนักต่างกระจายไปในแต่ละพื้นที่ กระทำการของตัวเอง ยามปกติไม่รวมตัวกัน หลังอาจารย์ออกจากกรเก็บตัวก็บอกข้าเพียงคนเดียว ข้าจึงรู้ต่อมา ส่วนเจ้า..." เขากะแอมเบาๆ แล้วเอ่ยต่อว่า "ย่อมเป็นเพราะได้รับบาดเจ็บ สลบแล้วแม้ทั้งสามนิกายต่างหาได้กลมเกลียวกันไม่ แต่ก็เพียงนิกายเหอฮวนชอบหาเรื่องอยู่บ่อยๆ กระทำเกินไปที่สุด"

เสิ่นเฉียวถอนหายใจกล่าว "จะยุติเรื่องราว ต้องหาผู้เป็นหัวหน้า ในเมื่อนิกายเหอฮวนยึดหยวนชิวชิวเป็นหัวหน้า เหตุใดอาจารย์ไม่ไปหาหยวนชิวชิวโดยตรง เพราะแม้จะหาเหลียนจือเวินพบ แต่ภรรยา กับบุตรของเขามีผู้คนในยุทธภพ ใจนឹងพวกเขาเข้ามาพัวพันอีก"

อวีเซิงเยียนขยับพู่หน้าเพียงเล็กน้อย ไม่นำพามาใส่ใจ "ในเมื่ออาจารย์มีคำสั่ง เราก็ปฏิบัติตาม ใจนถามมากเพียงนั้น ดัดหญ้าไม่ถอนโคน ลมวสันต์พัดมาถึงอกขึ้นอีก หากไม่ฆ่าภรรยาและบุตรของเหลียนจือเวิน จะรอให้

พวกเขามาล้างแค้นในภายหน้าหรืออย่างไร"

เขากล่าวจบก็ลุกขึ้น "เออละ เรื่องนี้ไม่รีบร้อน ยังเหลืออีกหลายวันกว่าจะถึงวันที่เจ็ด สองวันนี้เจ้าพักผ่อนให้เต็มที่ รอเจ้าหายดีแล้ว ข้าจะให้คนพาเจ้าไปเดินเล่นทั่วเมืองเยเจิง ตามความเห็นข้า ด้านในเมืองหลวงทั่วหล้าตอนนี้ เมืองเยเจิงมั่งคั่งไม่เป็นรองเมืองเจียนคัง ข้ายังใหญ่โตโอ้อากว่าหลายส่วน ควรค่าแก่การเดินเล่น โดยเฉพาะสถานเชิงรมย์ในเมือง..."

แม้ว่าอวี๋เซิงเยียนจะอายุเพียงยี่สิบต้นๆ แต่กลับเป็นคุณชายเจ้าสำราญผู้หนึ่ง เขาชอบเล่นสถานะของตน พุดคุยถึงกาพย์กลอน คบหาผู้มีชื่อเสียงแห่งหนานจินและมีชื่อเสียงไม่น้อย ยามนี้กำลังจะกล่าวต่อไปด้วยอารมณ์คึกคัก พลันนึกถึงสภาพในตอนนีของเส้นเฉียว แม้มีใจ แต่ความกล้าก็คงไม่มีแรง จึงหยุดปากทันเวลา แย้มยิ้มอย่างมีความหมายลึกซึ้ง "ตอนนี้เจ้าความจำเสื่อมลืมเรื่องราวในอดีตก็ไม่เป็นไร สรุปแล้ว ในนิยายส่วนเยี่ยเราส่วนใหญ่เป็นคนที่ทำตามใจปรารถนา ปล่อยตัวตามสบาย ต่อไปคงค่อยๆ เข้าใจ"

ยามเคลื่อนไหวอยู่ภายนอก สถานะที่เยียนอู๋ชื่อใช้คือพ่อค้าแซ่เฉียว ป้ายที่แขวนในบ้านหลังนี้ก็เป็นบ้านสกุลเฉียว

อวี๋เซิงเยียนมักไม่ค่อยอยู่ ทั้งเส้นเฉียวไว้เพียงผู้เดียว เส้นเฉียวมีมิตรต่อผู้คน แต่กลับอ่อนแอมากโรค ทำให้เข้ารับใช้ในบ้านรู้สึกเห็นใจอยู่หลายส่วน

โดยเฉพาะสาวใช้ที่คอยปรนนิบัติหลายคนนั้น หลายวันต่อมาก็ใกล้ชิดกับเส้นเฉียวมากขึ้นแล้ว จึงเล่าถึงเมืองหลวงแคว้นฉีแห่งนี้ รวมถึงทิวทัศน์และน้ำใจผู้คนละแวกบ้านสกุลเฉียวให้เขาคลายความเบื่อหน่ายอย่างละเอียด

เมื่อร่างกายดีขึ้น ยามว่างไม่มีอะไรทำ เส้นเฉียวจึงขอให้พวกเขาพาตนออกจากบ้านไปเดินหลายรอบ ได้ฟังว่าเมืองเยเจิงเป็นดังอวี๋เซิงเยียนว่าไว้ ถนนขาวราวหยก หลังคามุงกระเบื้องแกะสลัก สกุลเกาแห่งแคว้นฉีคือชาวเยียนเปยที่กลายเป็นชาวฮั่น กำแพงเมือง สิ่งก่อสร้าง เสื้อผ้าเครื่องประดับ และความชมชอบ ย่อมหลงเหลือรูปแบบของเผ่าเยียนเปยอยู่มาก เทียบกับความประณีตงดงามของทางใต้แล้วยังมากกว่าหลายส่วน

ว่ากันว่าเรื่องสุราก็คงเช่นกัน ชื่อในหอสุราเมืองเย่เฉิง เข้มข้นกลมกล่อมกว่าในเมืองเจี้ยนคังเสียอีก

ชุดคลุมใหญ่แขนเสื้อกว้าง ชายเสื้อพลิ้วไหว หญิงสาวโฉมสะคราญพาหนะชั้นเลิศ แม้เส้นเชียวมีอาจมองเห็น แต่ก็รู้สึกได้ถึงความรุ่งเรืองสวยงามของเมืองหลวงแห่งนี้จากกลิ่นอายหอมหวานอบอุ่นในตรอกน้อยถนนใหญ่ของเมืองเย่เฉิง

สาวใช้พุงเขาเข้าร้านขายยา เมื่อนั่งลงพักผ่อนที่โถงด้านข้างแล้วสาวใช้ก็ถือใบสั่งยาไปซื้อยา

ยาคือสิ่งที่ซื้อให้เส้นเชียว ตอนนั้นเขาแทบกลายเป็นกระดูกแล้ว ทุกวันต้องชดยาตั้มอย่างน้อยหนึ่งถ้วยใหญ่ แม้เยียนอู้อู้อูไม่มีเจตนาฟื้นฟุวรยุทธ์ให้เขา แต่ก็ได้ปล่อยให้เส้นเชียวครึ่งทีนครึ่งตายต่อไป ยาที่เขาดื่มตอนนี้หลักๆ คือปรับเลือดลมและชีพจร เสริมกระดูก อบอุ่นหยาง

สภาพของเส้นเชียวในตอนนั้นไม่มีแม้แต่ลมปราณสักครึ่งส่วน กอปรกับสูญเสียความทรงจำทั้งหมด มีอาจคาดหวังถึงวรยุทธ์ในเวลาอันสั้น เพียงแต่ตอนนี้เขาเดินได้ไม่มีปัญหา เคลื่อนไหวอย่างอิสระ ต้องขอบคุณการดูแลในหลายเดือนนี้

วันนี้สาวใช้ออกมาซื้อยา เขาจึงติดตามออกมาสูดอากาศสักหน่อย คิดไม่ถึงว่าแม้ดวงตามองไม่เห็น เขายังเจ็บออดๆ แอดๆ แต่แค่นั่งอยู่ในร้านขายยาก็ดึงดูดสายตาคนได้ไม่น้อย

ใบหน้านี้ของเส้นเชียวเดิมน่ามองอยู่แล้ว แม้ตอนนี้จะผอมลงเล็กน้อยแต่ไม่ส่งผลต่อบุคลิกท่วงท่า ชุดคลุมสีเชียวไปไฝธรรมดาๆ ศีรษะมิได้สวมหมวกใช้เพียงปิ่นไม้ยึดผมเผ้าเอาไว้ นั่งเล่นอย่างสงบ นิ่งเงียบไม่กล่าวคำ ฟังสาวใช้พูดคุยกับเจ้าแก้วร้านขายยา มุมปากปรากฏรอยยิ้มเล็กน้อย

เยียนอู้อู้อูคล้ายมิได้กังวลว่าเส้นเชียวออกจากสำนักมาจะถูกจำได้หรือไม่ ให้เขาเผยหน้าอยู่ภายนอกโดยตรง และมีได้กำชับอวี๋เซิงเยียนให้อำพรางรูปโฉมของเขา

เนื่องเพราะไม่ว่าจะก่อนหรือหลังรับช่วงดูแลเขาเสียย่นดู เส้นเชียว

ลั่นลงเขาเผยใบหน้าต่อภายนอกน้อยยิ่งนัก ว่ากันว่าแม้กระทั่งศิษย์ในสำนักเขาเสวียนตุก็ไม่ต้องจำเจ้าสำนักคนใหม่ผู้นี้ได้ ก่อนหน้านั้นศิษย์ของเขาเสวียนตุทั้งหลายที่คนภายนอกรู้จักอย่างกว้างขวาง สุดท้ายกลับไม่มีผู้ใดรับช่วงตำแหน่งเจ้าสำนัก แต่กลับให้เส้นเฉียวที่ไม่มีชื่อเสียงเป็นเจ้าสำนัก บางทีสาเหตุอาจมีเพียงตัวฉิ่งเพ็งเก๋ที่ล่องลับไปแล้วเท่านั้นที่รู้

ประการที่สอง วันนั้นคุณเหยียนด่ประลองกับเส้นเฉียว บนยอดเขาบ้านปูพื้นที่ไม่ใหญ่นัก จู่ๆ ได้เพียงสองคนเท่านั้น คนมุ่งดูการต่อสู้ที่เหลือล้วนอยู่บนยอดเขาอิงห้วยฝั่งตรงข้าม ห่างกันช่วงหนึ่ง คนรอบข้างไม่จำเป็นต้องจดจำหน้าตาของเส้นเฉียวใส่ใจ อีกทั้งตอนนี้หลังป่วยหนัก สีหน้าท่าทางของเส้นเฉียวเองก็ไม่เหมือนเมื่อก่อนนัก

แต่สาเหตุเหล่านี้ ล้วนเป็นเพียงสิ่งที่อวี๋เต็งเยียนคิดเอาเอง

อวี๋เต็งเยียนถึงขั้นลอบรู้สีกว่าด้วยนิสัยของอาจารย์ คาดว่าความสำคัญของเส้นเฉียวที่มีต่อเขาเป็นเพียงเป้าหมายที่สามารถฝึกสอนและหยอกเย้าได้เท่านั้น

"คุณชาย ชื่อยาเสร็จแล้ว พวกเราไปกันเถอะ"

เส้นเฉียวพยักหน้า สาวใช้พุงเขาเดินไปข้างนอก คนทั้งสองเพิ่งเดินถึงปากประตูร้านขายยา ก็ได้ยินคนกล่าวว่า "คุณชายผู้นี้ท่าทางสง่า หน้าตางดงาม ทว่าข้ากลับไม่เคยเห็นมาก่อน ขอเรียนถามชื่อแซ่อันสูงส่ง"

ลุ่มเสียงชวนฟังอย่างยิ่ง ฝีเท้าของสาวใช้หยุดชะงัก เส้นเฉียวจึงรู้ว่าฝ่ายตรงข้ามกำลังพูดกับตน

"ข้าคือเส้นเฉียว"

"ที่แท้เป็นคุณชายเส้น" ลุ่มเสียงของสตรีกังวานเสนาะโสต ฉะฉานชัดเจน "คุณชายเส้นเป็นคนเมืองหลวง หรือมาจากตระกูลชั้นสูงใด"

สาวใช้กล่าวเสียงแผ่วเบาข้างหูเส้นเฉียว "ท่านนี่คือหานเอ้ออิง บุตรีของเจ้าบ้านหาน"

เจ้าบ้านหานมิใช่เจ้าบ้านของบ้านใด แต่เป็นหานเพ็งตำแหน่งที่อจ*

* ตำแหน่งขุนนาง มีอำนาจสำเร็จราชการแทน

แห่งแคว้นนี้ คนผู้นี้โด่งดังอย่างยิ่ง บุตรของเขาต่างกับองค์หญิง ซ้ำยังเรียกขานเป็นสามผู้สูงศักดิ์ แคว้นนี้ร่วมกับมู่เถีผอและเกาอาंनाง กุมอำนาจราชสำนักเป็นบุตรของสกุลหาน หานเอ้ออิงย่อมอยากได้ลมต้องได้ลม อยากได้ฝนต้องได้ฝน

เสิ่นเฉียวยิ้มพลางกล่าว "เคยได้ยินชื่อของแม่นางหานนานแล้ว เพียงแต่ตอนนี้เจ็บป่วยและตาบอด มิอาจเห็นความงดงามของแม่นางหาน หวังอย่างยิ่งว่าจะให้อภัย รอวันหน้าเสิ่นเฉียวหายป่วย ค่อยไปเยี่ยมเยียนถึงบ้าน"

หานเอ้ออิงเองก็สังเกตเห็นดวงตาที่ไร้แววของเขา อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเสียดย ในใจก็คิดว่าอยู่ดีๆ คุณชายรูปงามคนหนึ่งกลับเป็นคนตาบอด จึงกล่าวอย่างหมดความสนใจ "ช่างเถอะ เช่นนั้นท่านพักฟื้นให้เต็มที่เถิด เสียขเหลียน เจ้าไปบอกเล่าแก่สักคำ ให้เขาเอาคนมาจำนวนหนึ่ง พาคุณชายเสิ่นไปส่ง ทั้งหมดคิดบัญชีที่ข้า!"

เสิ่นเฉียวกล่าว "ขอบคุณแม่นางหาน รับมาแต่ไม่ตอบแทนเท่ากับไร่มารยาท ข้าเองก็มีของตอบแทน โปรดจงรับไว้"

หานเอ้ออิงมีความสนใจขึ้นมาเล็กน้อยแล้ว "เป็นสิ่งใด"

เสิ่นเฉียวกล่าว "อาเหมียว เจ้าน่ากล่งไบนั่นบนรถมา"

สาวใช้รับคำ วิ่งไปหยิบกล่งที่เสิ่นเฉียวบอกมาอย่างเร่งรีบ

แม้เสิ่นเฉียวมีอาจมองเห็น แต่เขาพูดจาสุภาพอ่อนโยน คำพูดแฝงความหมาย ย่อมมีท่าทีที่ชวนให้เกิดความรู้สึกดีออกมา แม้แต่หานเอ้ออิงที่โหดเหี้ยมแต่ใจ ขวางบุรุษรูปงามบนถนนใหญ่เพื่อเกี่ยวพาราสีเช่นนี้ ก็อดเสียงอ่อนต่อเขาไม่ได้

สาวใช้หยิบกล่งกลับมา เสิ่นเฉียวกับหานเอ้ออิงจับหัวข้อสนทนา ในไม่กี่ประโยค ต่างฝ่ายต่างบอกลา หานเอ้ออิงถามที่อยู่ของเสิ่นเฉียว ยังบอกว่าวันหน้าจะเยี่ยมเยียนถึงบ้าน จากนั้นจึงรีบบอกลาจากไป

เมื่อกลับถึงบ้านสกุลเหียบ อี้เวีงเขียนรู้เรื่องนี้แล้ว ส่งเสียงจู้ๆ อย่างชื่นชมยินดี "เจ้าช่างมีความสามารถ ออกจากบ้านรอบหนึ่งก็ได้รู้จัก หานเอ้ออิง สตรีนางนี้คือศิษย์หลานของจ้าวเอ้ออิงของนิยายปี่สยาแห่งเขา

ไท่ซาน วรยุทธไม่เท่าไร แต่กลับโชคดีมีบิดาที่ดี ทำให้นางเกะกะระราน
ในเมืองหลวงแห่งนี้ได้"

เส้นเขียวยิ้มพลางกล่าว "ข้าเห็นนางก็ดี ไม่นับว่าระรานแต่อย่างใด"

อวี๋เต็งเขียนหัวเราะฮาๆ "นางเป็นคนงามคนหนึ่ง น่าเสียดาบที่นิสัย
ทำให้ผู้คนมีอาจรับได้ ในเมืองหลวงแคว้นฉีแห่งนี้ไม่มีสักคนไม่รู้ลี้กเช่นนี้
มีเพียงเจ้าที่บอกว่าดี!"

เส้นเขียวยิ้มยิ้มไม่กล่าวคำ

ดอชญา

เจ้าสำนักเขาเสวียนดู 'เส้นเขียว' ถูกคิขย์ร่วมสำนักวางแผนทำร้ายจนตกสู่ก้นเหว
เขาบาดเจ็บสาหัสแทบสิ้นชีวิต ประจวบเหมาะกับที่คนผู้หนึ่งผ่านมาพบเข้าพอดี
ผู้นั้นคือ 'เยียนจู้ซือ' ประมุขนิกายมารผู้ทำตามอำเภอใจ เอาแน่เอานอนไม่ได้
เข้ายังประพடுத்தนอนอดดี! จึงจับไปทั้งโลกธรรมและธรรมะ
เขาเลือกที่จะช่วยชีวิตเส้นเขียวเอาไว้ด้วยหวังชี้นำให้เจ้าสำนักเลื่องชื่อ
หันหลังให้ความดี หันหน้าเข้าหาความเสื่อมทราม
ทว่า... เส้นเขียวนั้นมีจิตใจที่เมตตาเอื้อเฟื้อ ทั้งฮั่นฮวยและสุภาพ
ภายในกายยังหมุนเวียนไปด้วยความกล้าหาญที่ไม่อาจหักงอ
แม้จะพ้นจากความตายพร้อมความทรงจำที่ขาดหาย แต่ความแค้นไม่อาจกำหนดทิศทางชีวิต
ต่อให้เยียนจู้ซือจะชักนำอย่างไร เส้นเขียวก็ยังยึดมั่นในวิถีของตนมิคลาย...

ทดลองอ่าน

everY

ISBN 978-616-06-2756-1

9 786160 627561

ราคา 289 บาท

ฉบับปรับปรุงเนื้อหา